

ČASOPIS

OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

KVĚTEN - ČERVEN
2008

Cena 10,- Kč

*Krajem
Sv. Antonínka*

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

3

Jaro na Slovácku

Velikonoce v Ostrožské Lhotě

FOTO: RB

Velikonoce v Uherském Ostrohu

FOTO: RB

Klepání v Blatnici pod Sv. Antonínkem

FOTO: Filip Fojtík

Klepání v Malé Vrbce

FOTO: Stanislav Srubjan

Vítání jara v Uherském Ostrohu

FOTO: Soňa Kólblová

Vynášení Moreny ve Veselí nad Moravou

FOTO: Radka Sládečková

Ženský sbor Klebetnice z Hluku

FOTO: RB

Ženský sbor z Ostrožské Nové Vsi

FOTO: RB

Obsah:

- 4 Novinky ze sídla Mikroregionu Ostrožsko a Horňácko
- 7 Fotozprávy z našeho regionu
- 8 Putování za jízdu králů v Hluku, Kunovicích a Vlčnově
- 12 Rozhovor s módní návrhářkou Marií Zelenou
- 15 Portrét Ludmily Trněné z Blatnice pod Sv. Antonínkem
- 16 Reportáž o blatnických vinařích
- 18 Rozhovor se synem vypravěče Vaška Mlýnka
- 20 U divadelních ochotníků v Louce
- 22 Výročí kaple Sv. Antonína
- 23 Portrét kněze P. Adamce z Vacenovic
- 24 Za lhotskými archeology
- 26 Zemětřesení ve Veselí, šest stran o výměně vedení
- 32 Jak nadšenci zachraňují kroje ve Střílkách
- 33 Setkání králů v Hluku
- 34 Portrét kantora Antonína Pšurného z Velké nad Veličkou
- 36 Přehledka Mladé Horňácko
- 38 Portrét sportovního ředitele 1. FC Slovácko Petra Pojezného
- 40 Horňácký mužský sbor z Velké
- 42 Rozhovor s děkanem z Uh. Ostrohu P. Karlem Šenkem
- 44 Zachyťme životy pamětníků
- 45 Příběhy zašlých fotografií
- 46 Servisní stránka, poděkování prodejcům

Jarní práce na Slovácku.

FOTO: RB

Vážení čtenáři,

ze všeho nejdříve bych vám chtěl velmi poděkovat za váš zájem o tento časopis. Jsem nesmírně rád, že se u vás setkává s tak příznivou odezvou, a to zdaleka nejen mezi vámi, kteří žijete na Ostrožsku a Horňácku. Moc bych si přál, aby tato vaše přízeň trvala co nejdéle, aby vám témata, která tady nacházíte, byla blízká a měla pro vás smysl. Chtěl bych také poděkovat inzerentům, každý z nich je pro existenci tohoto časopisu hodně důležitý, a já bych si velmi přál, aby těchto inzerentů dál přibývalo. Věřím, že náš časopis není pro ně špatnou volbou, myslím, že jsou ve slušné společnosti čtenářů a tím případných „domácích“ zákazníků z nejbližšího okolí. Velmi rádi také uvítáme partnery, kteří by s našim časopisem spojili své jméno a zároveň finančně podpořili tento náš nekomerční projekt.

Pokud jde o samotný obsah tohoto třetího čísla, jeho „tloušťka“ opět narostla, z původních dvaceti čtyř a čtyřiceti stránek má toto číslo stran padesát. Tato informace ale není nejdůležitější, určitě jde především o to, jakou podobu mají samotné texty a fotky. Témata jsou sice hodně rozmanitá, ale myslím, že je spojuje něco, co osobně považuji za nejpodstatnější ze všeho. Kolem nás je mnoho dobrého, co si zaslouží pozornost, co dává smysl našemu životu, co nás popohání dál a třeba i inspiruje v našem vlastním životě. V mlze všemožných informací, které na nás působí takřka nepřetržitě, občas přestáváme to dobré vidět a máme spíše sklon k pesimismu a beznaději. Rád bych, abyste i v tomto čísle našli toho dobrého a povzbudivého co nejvíce.

Hodně nám záleží také na tom, abyste v tomto časopisu nacházeli otázky, odpovědi i úvahy na téma, jaké naše Slovácko vlastně je, jaké bude a jací jsme my sami, kteří tady žijeme. Přemýšlení nad tímto by mělo být dalším smyslem existence Časopisu Ostrožska a Horňácka.

Za pozornost určitě stojí i úspěch našich mikroregionů v důležité soutěži o získání poměrně velkých evropských peněz. Měli jsme z toho obrovskou radost! Moc bych si přál, aby tyto peníze pomohly dalšímu rozvoji našeho kraje, rozprostřeného v okolí kaple Sv. Antonínka, která mimochodem letos v červnu slaví významné výročí. Mnozí z nás se tady určitě budeme v následujících měsících setkávat a hledat právě to dobré v nás. Přejme si společně, abychom v tomto hledání nikdy neustávali.

Všechno dobré přeje Radek Bartoníček

Časopis Ostrožska a Horňácka, regionální periodikum, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24
Odpovědný redaktor: Radek Bartoníček, www.slovackoDNES.cz, radekbartonicek@klikni.cz, tel.: 602 433 970
Jazyková úprava: Kateřina Jagošová, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131
e-mail: mikroregion@uh.ostroh.cz, www.ostrozsko.cz, cena výtisku 10 Kč.
Design, layout, grafické zpracování: Vladimír Šopík, 777 750 159
Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 777 750 159
Foto na titulní straně: Primáš Jan Minks a děti z Louky na Mladém Horňácku 2008, foto - RB

Získali jsme miliony korun

Ostrožsko a Horňácko uspěly v důležitém boji o evropské peníze

Do našeho regionu přijdou desítky milionů korun. Poradíme vám, jak se k nim „dotat“. Důležité bude, jaké předložíte projekty.

Manažerka Jana Bujáková před naším informačním centrem, které najdete vedle zámku v Uherském Ostrohu. Tady vám poskytneme veškeré informace o evropských penězích, které jsme získali. FOTO: RB

Dubnové dny byly v sídle Mikroregionu Ostrožsko především ve znamení napětí a následného výbuchu nadšení.

V našem mikroregionu totiž zároveň sídlí i Místní akční skupina Horňácko a Ostrožsko, která se přihlásila do boje o evropské peníze a nikdo do poslední chvíle netušil, zda uspěla či neuspěla - spíš jsem měl pocit, že čím více se blíží datum rozhodnutí, tím byla víra v úspěch menší.

Byla to obrovská šance

O to radostnější byl výsledek - Horňácko s Ostrožskem byly mezi těmi úspěšnými, které vybrala nezávislá hodnotící komise na ministerstvu zemědělství! Následující stručné povídání s manažerkou mikroregionu i Místní akční skupiny Janou Bujákovou se proto týká právě tohoto úspěchu.

„Mám obrovskou radost, protože

jsem přesvědčena, že tento úspěch přinese do našeho regionu řadu milionů, které napomůžou dalšímu rozvoji,“ svěřila se v úvodu Jana Bujáková, která zavzpomínala na začátky, když se do soutěže přihlásila.

„Chytila jsem se informace, že venkovské regiony dostanou peníze, které si budou moci samy přerozdělit na projekty, které potřebují. Viděla jsem v tom obrovskou šanci využít příležitosti, aniž bychom se museli omezovat na to, jaké podmínky dává na dotace kraj nebo ministerstva.

V tomto případě jsme měli šanci si podmínkami vytvořit a podpořit projekty, o kterých si myslíme, že něco regionu přinesou. Jenomže na začátku stálo zrození takového venkovského regionu, protože Mikroregion Ostrožsko díky velké hustotě osídlení obyvatel na kilometr čtvereční svého území nespĺňoval kritéria přijatelnosti pro vznik MAS skupiny. Tentokrát

jsem hledala vhodný region, který by s námi mohl spolupracovat. Vytipovala jsem si Mikroregion Horňácko, aniž bych o tomto regionu věděla něco víc a spoléhala jsem se na velkou pomoc ze strany předsedy správní rady Mikroregionu Ostrožsko a předsedy správní rady Mikroregionu Horňácko, kteří jsou důležitými pilíři úspěšné spolupráce celé MAS Horňácko a Ostrožsko.“

Peníze do roku 2013

Pokud jde o konkrétní množství peněz, je dobré napsat, že jde o evropské peníze, které jsou určené na rozvoj jednotlivých regionů. Tyto peníze půjdou přes ministerstvo zemědělství právě do vybraných regionů, včetně našeho Ostrožska a Horňácka. A konkrétní suma?

„Přibližně jde o deset milionů korun na jeden rok. Předpokládáme, že jsme získali dotace až do roku

2013. V první fázi budeme mít peníze na dva roky, a pokud půjde všechno bez problémů, je velká šance, že by byly peníze až do roku 2013.“

Další důležitá otázka se asi týká toho, co se bude dít dál, co se stane, až miliony přijdou a kam budou vlastně směřovat.

V následujících týdnech budou probíhat spíše administrativní jednání a budou se podepisovat smlouvy. Až první peníze přijdou, vznikne z místní akční skupiny venkovská grantová agentura, která začne vyhlašovat výzvy, přijímat žádosti a vybírat projekty, na něž peníze půjdou.

Rozjezd naplno v roce 2009

Jana Bujáková slibuje (a také to několikrát zopakovala), že ze všeho nejdříve se uskuteční seminář pro všechny zájemce o peníze. Stejně tak se objeví všechny potřebné informace v našem časopisu, na internetu i na dalších místech. Bude také možné, aby každý navštívil naše informační centrum v Uherském Ostrohu.

A zase zpátky k penězům. Komu budou především určeny?

„Získat je může kdokoliv, ale přece jen budou tyto dotace zaměřeny na určité typy žadatelů. Tedy především na neziskové organizace, drobnější podnikatele a menší obce.“

V této chvíli je možná ta nejlepší příležitost upozornit na jeden důležitý dokument - jmenuje se strategický plán. Právě v tomto dokumentu, který má více než sto stran, je napsáno všechno důležité, včetně toho, jaké projekty (tedy na co zaměřené) budou podporovány. Mimochodem, tento strategický plán rozhodl o tom, že Ostrožsko a Horňácko jsou mezi vybranými regiony. Samozřejmě celý tento plán najdete na internetových stránkách www.ostrozscko.cz a je také k nahlédnutí v informačním centru mikroregionu v Uherském Ostrohu.

A ještě k samotným penězům a projektům. Kdy tedy budou rozděleny úplně první peníze, a na

co půjdou? „Odhaduji, že první peníze částečně rozdělíme už na tento rok, ale naplno pojedeme od začátku příštího roku. První dotační opatření bude určeno zejména na zlepšení infrastruktury a vzhledu obcí, tedy například na obnovu či výstavbu místních komunikací, obnovu zpevněných ploch, přístupových chodníků, parkovišť, úpravu parků včetně úpravy veřejné zeleně a nákupu techniky pro údržbu zeleně, obnovu veřejných prostranství obce, osvětlení, oplocení a venkovní mobiliáře, zkrátka všechno, co souvisí celkovým vzhledem obcí a naplněním cíle zlepšení vzhledu, atraktivity vesnic pro bydlení, podnikání i relaxaci.“

MAS - příliš složitý název

Ještě mě napadá, jestli bych se neměl pro jistotu zeptat, cože ta Místní akční skupina (MAS) Horňácko a Ostrožsko vlastně je.

„MAS je organizace, která byla založena účelově pro vytvoření partnerství a spolupráci všech subjektů (aktérů venkova - zemědělců, drobných podnikatelů, neziskových organizací a obcí)

působících na určitém území. Snahou této organizace je komunitním způsobem vytvořit plán rozvoje, který se snaží realizovat pomocí různých dotačních zdrojů. V našem případě je nám pro naši činnost předurčen evropský zemědělský fond a program rozvoje venkova ČR 2007-2013, Osa IV. Leader. Cílem je získání

„Budu dělat maximum pro to, aby lidé měli o rozdělování peněz co nejvíce informací.“

určitého obnosu evropských peněz do správy této organizace, která potom sama přerozděluje v působnosti svého regionu podporu dle stanoveného plánu. Po dvouletém pracovním úsilí máme vytvořenou organizační strukturu řídicích orgánů a členů MAS

(grantovou agenturu) a strategický plán Leader, který vlastně poukazuje na oblasti, které potřebují největší podporu v daném území,“ odpovídá manažerka.

Pokud jde o samotné projekty, myslím, že by bylo dobré upozornit, že se netýkají jen infrastruktury a vzhledu obcí. Těch oblastí je podstatně více, což vysvětluje i Jana Bujáková.

„Oblast podpory je přesně defi-

novaná. V rámci realizace strategického plánu Leader bude podporován cestovní ruch - ubytování a sport, infrastruktura pro občanské vybavení a mládež, ochrana a rozvoj kulturního dědictví, podpora drobných výrobců místních produktů. Pro všechny neziskovky a začínající podnikatele v zemědělství či

v cestovním ruchu a potravinářské výrobě mám radu, aby si přečetli náš strategický leader, jestli by jejich záměr byl v souladu s dotačními podmínkami SPL, tedy vůči tomu co můžeme podporovat.“

Co nejvíce informací

Manažerka Jana Bujáková upozorňuje ještě na jednu oblast, která bude z evropských peněz podporovaná.

„Nosnou myšlenkou našeho strategického plánu je zachránit lidové tradice, zachránit lidový tanec. My jsme se zaměřili na to, že chceme obnovit slovácký tanec verbuňk, a chceme založit

folklorní fond, který bude sloužit lidové kultuře. Chceme pomoc financovat například kantory, kteří by vrátili do našeho regionu verbuňk, aby i mládež dostala šanci se ho naučit.“

Nakonec jsem se nemohl nezeptat na co, co považuji možná za nejdůležitější. Jak bude zajištěna spravedlnost při rozdělování peněz, jestli nehrozí různé „malé domů“ některým jedincům.

„Na tomto mi velmi záleží. Budu dělat maximum pro to, aby celé rozhodování o rozdělování peněz bylo co nejvíce transparentní, aby veřejnost měla co nejvíce informací. Určitě se dohodneme i na tom, že samotná obhajoba jednotlivých projektů by byla veřejná. Budeme se snažit maximálně lidi informovat, včetně bodového hodnocení projektů na internetu, stejně jako prostřednictvím časopisu a webových stránek,“ slibuje manažerka a ještě dodává:

„Myslím si, že pravidla jsou nastavena tak, aby všechno bylo transparentní. Věřím, že tady žádné osobní zájmy nebudou mít své místo, navíc budeme pod těžkou kontrolou řídicího orgánu, tedy ministerstva zemědělství. Bude opravdu záležet na kvalitě předložených projektů.“

Nové posily pro informační centrum

Naše informační centrum Mikroregionu Ostrožsko, které najdete hned vedle zámku v Uherském Ostrohu, prochází organizačními změnami.

Když se mluví o organizačních změnách, je jasné, že se mění lidé a debatuje se o tom, jak práci pro návštěvníky centra dělat ještě líp. Nápadů a názorů je mnoho, však se přijďte podívat, vyzkoušejte naše služby a řekněte nám, jak jste či nejste s nimi spokojeni.

Součástí změn jsou i nové tváře, které tady najdete. Dívka na snímku je studentka Martina Galušková, která „vládla“ informačnímu centru v dubnu a po složení vysokoškolských zkoušek (přejeme jí, aby to byly

úspěšné zkoušky) se k nám od léta opět vrátí.

Druhou posilou je Zuzana Lipárová z Blatnice pod Sv. Antonínkem, která naposledy pracovala jako novinářka v Hodonínském deníku. Mimořádně, budete se s ní setkávat i na stránkách našeho časopisu..

Obě ženy se staly vítěžkami konkurzu, který jsme na místa v informačním centru vyhlásili, zájemců bylo několik, konkurence velká.

Jen připomínám, že nyní v sezóně je centrum otevřené každý den včetně nedělí, najdete tady všemožné informace o tom, kam v našem mikroregionu vyrazit, můžete si tady koupit také různé

dárkové předměty nebo mapy či turistické brožurky, hodně je využíván internet.

Nezapomeňte také na to, že

v prvním patře informačního centra se můžete ubytovat, a to v úplně nových apartmánech.

Těšíme se na vás!

Martina Galušková v našem informačním centru.

FOTO: RB

S tímto projektem jsme úspěšili...

Nahlédněte do dokumentu, který v Praze uspěl v souboji s mnoha dalšími projekty na získání evropských peněz.

Na následujících řádcích si můžete přečíst alespoň malou část strategického plánu, se kterým Ostrožsko a Horňácko uspělo v boji o evropské peníze.

Celý plán, který má několik desítek stran, najdete na stránkách www.ostrozsko.cz. Tomuto tématu je věnován také text v tomto časopisu na straně 4 a 5.

Samotný titul celého plánu ní následovně: „Návrat ke kořenům lidové kultury, služeb a řemesel.“

Pokud budete mít čas, zkuste si ho přečíst, najdete v něm mnoho detailních informací o místech, kde žijeme, i o tom, jak peníze získat. Nyní si už tedy můžete přečíst několik „výpisků“, které jsme vybrali pro toto číslo časopisu.

„Příhraniční oblast Horňácka a Ostrožska potřebuje nutně pomoc. Jde o ojedinělé území, jedno z posledních míst v České republice, kde mnozí lidé stále ještě dodržují lidové i duchovní tradice. Tyto tradice jsou přitom živé, lidé je udržují přímo na svých vesnicích a městech, o čemž se může každý návštěvník přesvědčovat takřka týden co týden...“

Tradice tady nemají tedy pouze umělou podobu, kterou lze vidět například ve skanzenech nebo muzeu. Problém je ale v tom, že

konec těchto staletých tradic může nastat právě v dnešní době, a to v případě, že oblast Horňácka a Ostrožska zůstane bez pomoci...

Folkloristé v Ostrožské Lhotě mají už boj o evropské peníze za sebou. Ve spolupráci s Mikroregionem Ostrožsko a obcí opravili starý domek, který využívají k udržování lidových tradic. FOTO: RB

Součástí této naší vize je samozřejmě přání, aby se Ostrožsko a Horňácko postupně proměnilo v prosperující region, ve kterém budou vidět svou budoucnost nejen dnešní dospělí, ale také jejich děti. Regionem, kde se bude lidem dobře žít, kde budou mít zajímavou a slušně placenou práci, a tak nebudou mít důvod svůj kraj z ekonomických důvodů opouštět...“

Tento region má navíc díky své

jedinečnosti, spojené s lidovými tradicemi a zajímavou přírodou Bílých Karpat, velkou šanci stát se také turisticky vyhledávaným místem – malebným místem úrodných polí a vinogradů, nacházejícím se kolem dávného poutního místa Svatý Antoníněk, jen několik kilometrů od slovenských hranic.

Právě blízkost Slovenska a nynější „bourání“ hranic v rámci Evropské unie umožňuje, aby se Horňácko a Ostrožsko stalo opět místem, na kterém se setkávají Češi, Moravané a Slováci...“

Strategický plán rovněž obsahuje priority, na které se zaměříme při rozdělování peněz na různé projekty. To znamená, pokud budete dávat projekt na získání peněz, soustředte se na tyto body. Ještě předtím se ale podívejte,

co předchází samotnému vyjmenování priorit:

„Nesmírně nám záleží na tom, aby se Ostrožsko a Horňácko stalo regionem, který si uchová postavení regionu, kde lidé udržují a rozvíjejí lidové tradice předků a mnohdy vedou také bohatý duchovní život. To je podle nás to nejpodstatnější, pokud se toto podaří, bude možné naši společnou vizi dál rozvíjet.“

Tady jsou ony priority:

Priorita 1: Podpora cestovního ruchu (Specifické cíle: Podpořit rozvoj šetrné venkovské turistiky. Podpořit rozvoj místního podnikatelského prostředí v cestovním ruchu s cílem zvyšování pracovních příležitostí pro místní obyvatele. Zvýšit ubytování v soukromí s příslušným zvýšením stravovacích kapacit. Vytvořit síť půjčoven sportovních potřeb).

Priorita 2: Kvalita života a udržitelný rozvoj vesnic (Strategický cíl: Zastavit odchod mladých lidí z venkova do větších měst).

Priorita 3: Podpora drobných producentů v regionu (Strategický cíl: Posílit tradiční výrobu regionálních produktů).

Další „želízka“ v ohni - Blatnice pod Sv. Antonínkem, Hluk, Ostrožská Nová Ves

Jednou z důležitých „soutěží“, ve které máme želízka v ohni, je také program příhraniční spolupráce. V tomto programu jde o to, že zájemci z Čech a Moravy se mohou ucházet se svými projekty o evropské peníze.

Program byl vyhlášen 14. dubna 2008, uzávěrka všech přihlášek je 30. května. Ještě před vyhlášením už ale na mnoha místech probíhal čilý ruch, tedy konkrétně, různí zájemci sestavovali své projekty a přemýšleli, co všechno musí

dohnat a doplnit, aby měli šanci. Podstatou této soutěže je, že do ní musí jít vždy dvojice Česko-Slovensko, pokud jde o náš region, ve hře jsou tři místa.

Hluk se spojil s Nemšovou, Ostrožská Nová Ves s Trenčínem a nově i Blatnice pod Sv. Antonínkem s obcí Vrádiště u Skalice.

O prvních dvou projektech jsme vás informovali v druhém čísle časopisu, nyní je na řadě ten třetí. „Blatnice žádá peníze na rekon-

strukci svého kulturního domu, který by využíval tamní Cech blatnických vinařů,“ říká manažerka Mikroregionu Ostrožsko Jana Bujáková, která obcím s projekty pomáhá. „V kulturáku by bylo informační centrum pro začínající vinaře, školící místnost, a možná i klubovny pro spolkovou činnost. Pokud jde o Vrádiště, také oni chtějí rekonstruovat a využít svůj kulturák,“ dodává manažerka.

Sama navíc pracuje ještě na jednom projektu, který posílá do pro-

gramu příhraniční spolupráce. „Za náš mikroregion mám velkou ambici připravit projekt na rozvoj cestovního ruchu, proto jsem se rozhodla, že chceme vybudovat společný česko-slovenský turistický portál. Zároveň bychom vybudovali i orientační značení obcí, udělali zajímavé propagační materiály a pustili se do dalších věcí,“ vysvětluje.

RB

Kulturní život v Ostrožské Nové Vsi je stále bohatší

V Ostrožské Nové Vsi letos oslavují 750 let od chvíle, kdy se objevila první zmínka o jejich obci – a je třeba dodat, že oslavují opravdu hodně. V obci už uspořádali řadu akcí a další připravují. V minulých týdnech tak například mohli návštěvníci vidět výstavu kraslic, Ostrožská Nová Ves rovněž hostila několik zajímavých divadelních besed v rámci ojedinělého projektu s názvem Večery za oponou. Hodně lidí se přišlo také podívat na výstavu kronik a listin i sbírky odznaků. Snímek, který vidíte na obrázku, vznikl rovněž v Ostrožské Nové Vsi, a to na fotografické výstavě, kde byly mimo jiné k vidění akty Zdeňka Polišenského.

V zámku byla beseda o ostrožském kroji

Zámek v Uherském Ostrohu je centrem mnoha cenných aktivit. Jednou z nich byla také beseda o ostrožském kroji, na kterou přišlo několik desítek žen. Ty určitě nelitovaly, protože mohly vidět opravdu pestrou přehlídku mnoha částí tohoto kroje. Na

fotografiích můžete sledovat nelehké vázání šátku, které umí jen málokdo. Tato užitečná akce se uskutečnila díky péči Občanského sdružení Galuškovy Slovácko.

Hlučané vykoupili perníky, a pomohli dětem v Bangladéši

Několik hluckých maminek se rozhodlo zúčastnit projektu s názvem Misijní koláč a pustily se do výroby perníčků. Výsledkem jejich snažení bylo přes dva tisíce ozdobných perníčků, které nabídly jednoho nedělního dopoled-

ne všem Hlučanům. Zájem byl obrovský! Během hodiny byly všechny perníčky pryč, místo nich zůstalo na stole 21 tisíc korun. Všechny peníze půjdou na pomoc dětem v Bangladéši. Hlavní zásluhu na této akci měla Marie Křížalkovičová, kterou vidíte na snímku.

Mičkova cimbálovka získala Foskara

Horňácká cimbálová muzika Petra Mičky slaví úspěchy se svým CD z loňského roku Z kořenů strom. Při udělování cen Foskar uspěla ve dvou kategoriích – nosič a muzika (kde porazila i CM Hradišťan). „Popravdě, nečekali jsme to. S ohledem na složení nominace, kdo by taky čekal, že to můžeme vyhrát my? My, s naším stylem hry, kdy hrajeme a zpíváme tak, jak nám „paprče a gágory narostly, sem tam nám to úplně dokonale neladí, zaskřípe to, ne-

hrajeme všichni zcela přesně, a ta muzika někdy opravdu zní dost lidově,” řekl našemu časopisu Petr Mička. „Ale možná jsme to dostali možná

i právě proto. Že se do jisté míry vymykáme tomu současnému trendu „akademického folklorismu”, kdy všechny muziky hrají uhlazeně, čistě, dokonale, ale kdy tak hrají téměř všechny kapely, tak mezi nimi nepoznáte rozdíl,” podotkl primáš. Pokud jde o samotnou techniku hraní, odborníci poukazují na to, že Mičkova muzika hraje tak, jak kdysi hrávali na Horňácku staří hudci, tedy „surově”. „Není to ale tak, že bychom se chtěli cíleně stylizovat do nějaké staré tradice. Kdo nás zná, ví, že tak jak hrajeme, hrajeme odjakživa,” dodává Petr Mička. Mezi nominovanými bylo ještě několik adeptů z našeho regionu – ženský sbor Klebetnice z Hluku, Sboreček žen z Lipova a Horňácký mužský sbor z Velké nad Veličkou. Mezi nominovanými byl také multimediální almanach o Horňáckých slavnostech.

Lhotské maminky uspořádaly dětský bazar

Maminky v Ostrožské Lhotě, točící se kolem dětského klubu Domeček, připravily dětský bazar. Několik dnů shromažďovaly především oblečení, které potom nabí-

zely zájemkyním – celkem šlo o více než tisíc kusů oblečení. Maminky zkusily bazar poprvé, a i když mluvily o tom, že jeho organizování není jednoduché, je možné, že ho časem zopakují. Jejich největším přáním přitom je, aby se ve Lhotě podařilo vybudovat dětské hřiště – na to by měly jít i získané peníze. Ovšem hřiště by potřebovalo mnohonásobně víc peněz – doufejme, že jejich přání se jim splní, pomáhá jim v tom místní radnice i Mikroregion Ostrožsko. Ve Lhotě moderní dětské hřiště i s příslušným zázemím citelně chybí.

Režisér Rychlík představil nový dokument

Režisér Břetislav Rychlík ukázal „světu” ve Velké nad Veličkou svůj zatím poslední film. V dokumentu sleduje folkloristy, kteří si na Horňácké slavnosti 2007 připravovali z Rychlíkova podnětu vystoupení o zbojníkovi Janu Drínovském. Divadelní hra o něm

vznikla v roce 1955, napsal ji horňácký zpěvák Martin Holý. „Tento film je slavností zrodu. Jeho prostřednictvím lidé uvidí amatérské herce, zpěváky, hudce, ale také tanečníky. Ti všichni žijí své civilní životy, přesto chodí na zkoušky a pátrají po zrodu zbojnické legendy, až se postupně oblečením kroje svých předků promění v postavy z divadelní hry. Hrají vlastně svůj život, nejsou jeho divákem, ale jeho spoluautorem,” řekl k dokumentu samotný režisér.

Text a foto: RB

Putování za jízdou králů

**Hlukem, Kunovicemi a Vlčnovem
projede královská družina**

Jízda králů v Hluku 2005. Místní kluci ji jezdí už stovky let. Jen její podoba se mění - tak jako se měníme my sami.

FOTO: RB

Hluk, Vlčnov, Kunovice, Skoronice, Dolnoplazy u Olomouce. Poslední pětice z kdysi předlouhého seznamu obcí a měst, kde se po staletí jezdila jízda králů.

A zdá se téměř neuvěřitelné, že čtyři z pěti míst najdeme na Slovácku - a tři dokonce v našem nejbližším okolí. A na všech třech můžeme být svědky této tradice v příštích týdnech.

Pozor - další takovou šanci nebudete mít dříve, než v roce 2014!

Tady jsou přesné termíny:

Kunovice - 18. května

Vlčnov - 25. května

Hluk - 6. července

Jak je to možné, že se tato dávná tradice udržela právě tady? Kde hledat příčiny? Kdo má zásluhu na tom, že tato tradice žije dodnes, přestože musela překonávat doby, kdy nebyli koně ani přízeň mocných?

Jak je možné, že stále existuje dost lidí, kteří s nelehkou organizací takové náročné „akce“ pomáhají, jak je možné, že existují kluci, kteří se chtějí obléci do kroje, jezdit na koni a s vyvolávkami objet celou obec?

Zkusme najít odpovědi a začněme například Hlukem.

Hluk - síla rodů

Pamatuji si to jako dnes. Seděl jsem po skončení zatím poslední hlucké jízdy králů v roce 2005 ve starých, vlastně už neexistujících stájích chátrajícího, už vlastně také neexistujícího statku, kolem se povalovaly lavice se sametově červeným čalouněním, vyřazené z místního kostela, vedle kterých leželo rovněž vyřazené barevné sklo vitráží, vysázené do kříže. Všude bylo šero, vládlo ticho a vzduch byl nasáklý potem a dechem zvířat.

Tam někde na hřišti a kolem tvrže ještě doznívaly oslavy, zvenku ke mně doléhal křik a smích mládenců v krojích, kteří balili holky a byli šťastní, že právě projeli na koních celé město. Občas mě vyrušil Vojtěch, pomocník,

Lukáš Šimčík, letošní hlucký král, který se už připravuje na červencovou jízdu králů.

FOTO: RB

obětavě nosící unaveným koním kbelíky vody.

Nad čím jsem přemýšlel? Čeho jsem to byl němým svědkem a pozorovatelem? To bylo umělecké dílo, přehlídka lid-skosti, obětavosti, umu, radosti, štěstí, touhy, vzpomínek, bolesti i strachu.

Možná by někdo namítl, že jsem nebyl svědkem ničeho zvláštního. To byla přece „jen“ jízda králů, prastarý zvyk, který kupodivu přetrval až do našeho století. Přetrval. Ale jako co?

Jako atrakce lidových slavností, jako zpestření nedělního odpoledne, kdy se na procházku vydávají svátečně oblečené dámy, pánové i děti? Jako „perlička“ pro ctné zástupce tiskovin či televizí, kteří na chvíli přijedou, aby zase rychle spěchali na další „akci“? Ne ne, myslím, že toto je mnohem víc než divadlo pro turisty, nejvíc ze všeho jsem myslel na ty, kteří se pohybovali kolem koní. Dají se zachytit jejich pocity? Tváře mužů, kteří stojí v pozadí těchto jízd? Kteří už měsíce dopředu dělají tisíce věcí, aby tuto tradici táhli přes mnohé těžkosti dál?

Když budete číst o jízdě králů, mnoho o nich nenajdete. Právě v Hluku ale tyto jedinci ze silných starých rodů táhnou jízdu králů dál. Oni připravují nedospělé

mládence na tuto tradici, dodávají jim odvahu, bojí se, aby se nikomu z nich nic nestalo, drží koně na uzdě, řeší všechny nenadálé těžkosti, zklidňují plašící se koně. Oni nejlépe vědí, jak obrovské úsilí se skrývá za bezpečnou jízdou koní mezi davy lidí, oni jsou těmi, kteří odmítají až do skončení jízdy všechny skleničky a pohárky. A oni jsou těmi, kteří mají nakonec největší radost. Ale jakou radost! Byl jsem jí blízko a stejně ji nedokážu popsat. Je nepopsatelná, protože v ní není nic nahraného pro okolí. Je to radost jakoby tryskající ze samotné duše a srdce, stejně jako písničky,

které při ní zní. Jedna, druhá, desátá...

O krásné dívce, nevěrné ženě, kamarádovi v hrobě či dočasnosti života. Představuji si, že právě při takové radosti - nebo naopak žalu - vznikaly písničky našich předků. Nebylo v nich kalkulu, a proto i nám pomáhají nést život od začátku až do konce.

Už dávno je tma, stále jsou prázdné, jen z dálky ještě doznívá radost a zpěv mých hrdinů, neviditelných hrdinů. Oni jsou ve skutečnosti králové. Oni by měli sedět na vyšňořených koních v parádních krojích a svět by se jim měl klanět.

Starosta Vlčnova Jan Pijáček se svou královskou družinou.

FOTO: RB

Vlčnov - síla značky

Stačí přejet z Hluku pět kilometrů a jste ve Vlčnově. Kolikrát jsem o této cestě přemýšlel! A kolikrát si říkal, jak taková silnice může znamenat hluboký příkop mezi Hlukem a Vlčnovem.

Budete-li mluvit s lidmi z obou míst, často pocítíte, že jeden druhého nemá nijak vřele rád. A zejména, pokud jde o jízdu králů. Určitě uslyšíte v Hluku povídání o tom, že do Vlčnova raději ani moc nejedí, a pokud už ano, tak zcela výjimečně. O vztahu těchto dvou míst by šlo psát dlouho, stejně jako o nepěkných vlastnostech, kterými se vzájemně častují.

Nejčastější výtky kupříkladu z Hluku? Vlčnovjané si podle nich snaží přivlastnit jízdu králů hlavně pro sebe, udělali z ní turistickou atrakci, mají moc omašlené koně, a ty navíc drží i dva pomocníci... Ale pojďme se sami podívat do Vlčnova. Byť pochybovač by mohl hned namítnout - je možné ještě napsat něco nového o tamní jízdě králů?

Vlčnov má zcela jistě nejslavnější jízdu králů, kterou navštěvuje největší množství diváků, vychází o ní největší množství článků, točí se o ní nejvíc televizních záběrů a přijíždí za ní největší množství „celebrit“. Vlčnov prostě zvládá „marketing“ skvěle, počínaje starostou, který je v médiích skoro každý týden, a konče třeba propagačními materiály obce. Ale co samotná jízda králů?

Loni jsem Vlčnovem procházel od zahájení až po skončení a pokusil jsem se soustředit jen na jízdu a humbuk kolem nevnímat. Výsledek?

Tradice ve Vlčnově zatím našťestí nejsou jen nějakým „reklamním trikem“, vztah k jízdě králů, tradicím a folklóru je tady stále přítomný - byť zkoumání síly této přítomnosti by vyžadovalo spíše nějakou studijní práci.

Potkával jsem členy královské družiny, které jízda králů bavila, bylo také vidět, že ve Vlčnově se daří folklóru, nechyběl místní dětský soubor ani mužský sbor. Dal jsem se také do řeči

Vlčnovský vyvolávač 2007

FOTO: RB

s několika staršími lidmi a poznal, že jim není vůbec lhostejné, jak na jejich tradice navážou mladí. To je povzbudivé a dává Vlčnovu naději i do budoucna.

Co napsat nakonec o této jízdě králů? Osobně považuji skoro za zázrak, že se Vlčnovjanům daří pořádat jízdu králů každý rok. To je obdivuhodné a zároveň i zrádné. Nebezpečí, že se stane pouhým tahákem v kulturním kalendáři, je velké.

Jsem velmi zvědavý, jak se Vlčnovjanům bude dařit v příštích letech či desetiletích. Najít každý rok dost ochotných jezdců a zorganizovat vše kolem, to je opravdu zázrak.

Kunovice - síla tradice

Kunovská jízda králů je poněkud ve stínu Vlčnova i Hluku. Jakoby kopírovala osud svého města, které bylo mnohá desetiletí ve stínu Uherského Hradiště.

Ale stejný příměr by šlo použít

pauze, a to při příležitosti 800. výročí první zmínky o Kunovicích. Od té doby ji tady jezdí každé dva roky.

A opět, stejně jako na jiných místech, i tady stojí tradice na několika jedincích, bez kterých by tato tradice zřejmě nepřežila. Viděl jsem jízdu králů v Kunovicích dvakrát a dvakrát jsem odjížděl s dobrým pocitem.

Poprvé - plno lidí na bývalém statku, staří koňáci točící se kolem koní a jezdců, tetičky, které koně zdobily, natěšení kluci, z nichž jeden spadl hned na začátku a zlomil si ruku. Přesto se ostatní nijak nezalekli a s chutí vyrazili na koních do ulic.

Podruhé - počasí, že byste psa nevyhnali, prší, fouká vítr, přesto kluci i chlapi sedí na koních, oblečení do kroků, přes které mají pláštěnky. A vyrážejí do města, déšť nedéšť, svou jízdu nevzdávají. Tipuji, že jízda králů v Kunovicích ještě dlouho vydrží!

Kyjov - síla Skoronic

Musím se přiznat - do Kyjova se vždycky nesmírně těším! A to jak na festival Slovácký rok, tak na jízdu králů. Možná je to tím, že do Kyjova se jezdí jen jednou za čtyři roky, možná je to spiso-vatelem Josefem Holcmanem, jehož knížky o jízdě i tradicích mám nejraději.

Kyjov, to jsou ale především

I když pršelo, vyjela kunovská královská družina do ulic.

FOTO: RB

Jízda králů ze Skoronice na Slováckém roku v Kyjově 2007. Všimněte si koní i jezdců.

FOTO: RB

nedaleké Skoronice, protože právě odtud míří koně a jejich jezdci. Dělalí to tak už desítky let, s hrdostí a radostí, která je obdivuhodná - však se začtete do Holcmanových knížek, jehož otec jezdil jízdu králů, stejně jako on sám a nyní jeho dva synové. Loni jsem si do diáře zapsal při odjezdu z Kyjova toto: Je konec, skoronská jízda králů končí v nedělním odpoledni své několikahodinové putování Kyjovem a naposledy se zastavuje před radnicí. Přál bych vám vidět vlající hřívy jejich koní, přál bych

vám slyšet podkovy jejich cválajících koní. „Legrúti a bohatýři, věhlasná skoronská jízdo králů! Kdybych měl klobouk, tak bych smekl, takto se alespoň upřímně klaním za to, co jste pro královské město Kyjov i pro Slovácký rok udělali. Opravdu, upřímně - díky!” volá starosta Kyjova a pomalu oznamuje konec letošního Slováckého roku. A ještě dodává: Slovácký rok je ten největší svátek, který tady zažíváme. A Slovácký rok bez jízdy králů by byl jako jezdec bez koně. Mně se žene do

úst jemná patetičnost a do očí slzy, protože vždy, když odjíždí z náměstí jízda králů, tak víme, že Slovácký rok odkvétá. Takže za čtyři roky, v roce 2011, vás tady budeme vítat se stejnou radostí a upřímností. Díky, že jsme tady mohli být s váma! Ať se daří!” končí starosta, jehož poslední slova už zanikají ve velkém potlesku. „Hýlom, hálom!” odpovídají jezdci mohutným hlasem. Dvacet mužů na dvaceti koních. Pyšných, šťastných, dojatých. Nikomu z nich se z náměstí nechce. „A já mám koníčka vraného,

na čtyři noženky kutého, on mě pěkně vozí, po studenéj rosi...” zpívají a někteří se odvážně stávají na sedlo. Je čas pobídnout koně k odchodu. Ještě jedna písnička: „Horé dědinú, chlapci chodijú, a oní idú k nám...” A ještě další. „Cos porobil, Pavelenko, Pavle, Pavelenko, Pavle, že řa vezú svázaného v kozle, svázaného v kozle...”

Koně s jezdci se ještě jednou otočí a pak už odjíždějí od radnice pryč, aby se za čtyři roky vrátili. Tisíce lidí se rozcházejí, jenže právě v té chvíli přichází ten nejdojemnější pohled.

Silné hlasy mužů střídají opět ozvěny koňských podkov, celá skoronská jízda opouští kyjovské ulice. Král, jeho pobočníci, vyvolávači i výběřci. A tam, už skoro na konci cesty, bez přítomnosti diváků, sevrou někteří jezdci boky svých koní, kteří tryskem vyrážejí vpřed.

Věřte mi, že takovému pohledu se málo co vyrovná. To je nefalšovaná jízda králů. S koňmi, kterým nikdo nebrání v přirozeném pohybu, s jezdci, kteří dokáží jezdit i zpívat a dávají do svého konání srdce. A nepotřebují k tomu ani turisty ani žádné nákladné výzdoby.

Radek Bartoníček

Jízda králů, Kunovice 2004

FOTO: RB

Odvaha jezdců před kyjovskou radnicí.

FOTO: RB

Chci dát světu krásu

Rozhovor o návratech domů, o víře, životě i práci

„Když má člověk nějaký sen, má se pokusit jít za ním.“

FOTO: RB

Módní návrhářka Marie Zelená - rodačka z Ostrožské Nové Vsi, žijící a pracující v Brně - by mohla o sobě říci, že si splnila svůj životní sen.

Má krejčovský salón i půjčovnu společenských šatů, pořádá módní přehlídky, obléká známé missky, šije pro stále větší okruh zákazníků. „Mám ale pocit, že žiji stále více hekticky. Můj život je v poslední době takový, že vlastně žádný osobní život nežiji, ale jenom pracuji,“ říká.

Povídali jsme si, kdy si přijela domů k rodičům odpočinout. Už na konci května ji čeká velký pracovní návrat, protože v Ostrožské Nové Vsi bude mít módní přehlídku, na kterou přijede řada osobností. Když byste nahlédli do jejího zaplněného diáře, všimli byste si, že na každém listě má pečlivě zaznamenáno, kolik dní do přehlídky zbývá. „Nesmírně moc mi na ní záleží,“ prohlašuje žena, která měla první přehlídku právě ve své rodné vesnici v roce 1989.

Vzpomenete si ještě někdy na ni? To bylo zcela určitě něco úplně jiného, než co chystáte nyní.

Bylo to v kině, které se dnes používá spíše jako divadlo. Několik mladých holek, bylo nás asi tak dvanáct, jsme si řekly, že bychom mohly uspořádat módní přehlídku. Rozmístily jsme po

vesnici i plakáty, ale čím víc se blížil termín, tím víc naše nadšení opadávalo. Nakonec jsme ukázaly asi tak sto dvacet modelů, z nichž většina byla mých. Moc jsem si tehdy přála, aby se módní přehlídka uskutečnila. Už je to neuvěřitelných devatenáct let!

Co jste tehdy dělala?

Na módních přehlídkách se Marie Zelená setkává také (zleva) s Kateřinou Smejkalovou - Českou Miss 2005, Renatou Langmannovou - Českou Miss 2006 a Janou Doleželovou - Miss ČR 2004.

FOTO: Jiří Sláma

Dámskou krejčovou. Hodně jsem šila na zakázku. Pracovala jsem ve Vkusy v Uherském Hradišti, ale cítila jsem, že nejradyji šiji kreativnější věci. Když přišla třeba zákaznice, která nevěděla, co by na sebe chtěla, tak jsem byla hrozně ráda, že jí můžu něco vymyslet. Vyhrávala jsem si s detaily, které daly hodně práce.

Takže odhaduji, že jste brzy odešla na volnou nohu.

S kamarádkou jsme si otevřely v Ostrožské Nové Vsi butik, myslím, že to byl po roce 1989 vůbec první butik na okrese. Šily jsme například kabáty, o které byl velký zájem. A k tomu jsme dělaly módní přehlídky, protože ty mě vždycky vnitřně nejvíc naplňovaly. Když jsem se ve svých šestadvaceti letech v roce 1991 odstěhovala do Brna, tak mi některé zákaznice psaly, jak je jim to líto, protože na butik i naše šití byly zvyklé.

Proč jste tedy odcházela do Brna?

Z osobních důvodů, protože jsem se rozváděla. A v Brně jsem začínala úplně znovu, s malou dcerkou, nikoho jsem tam neznala, byla jsem bez peněz. Když si představím, kolik lidí tam znám nyní a kolik lidí zná mě, je to obrovský rozdíl. Měla jsem štěstí, že jsem si tam našla práci u jedné krejčové a věnovala se tomu, v čem jsem viděla největší smysl.

Ale určitě vás to opět táhlo k módním přehlídkám.

To ano, ale dostat se k nim je velmi těžké. Chce to mít ušitých hodně modelů, kontakty, nějaké peníze a spoustu dalších věcí. Já jsem zatím nic z toho neměla.

A kdy se vám podařilo uspořádat v Brně první módní přehlídku?

V roce 1994. To už jsem se osamostatnila, měla o hodně víc zkušeností, začala jsem šít

doma a měla stále více zákaznic. A samozřejmě jsem snila o módních přehlídkách. Shodou náhod se mi ji podařilo uspořádat v prestižním hotelu International, který přehlídku také částečně sponzoroval. Od té doby jsem uspořádala nebo se prezentovala snad na stovkách přehlídek, už to nejde dopočítat.

Vypadá to skoro jako pohádkový příběh.

To určitě ne. Zažila jsem během těch let v Brně také mnoho zklamání, řadě lidí jsem příliš důvěřovala, někteří lidé mě dokonce podvedli.

Ale nelitujete, že jste se po této cestě vydala.

Když člověk zažije to, co jsem zažila já, tak si všeho mnohem víc váží. Když by vás někdo dostal rychle nahoru, tak můžete potom lehcce spadnout dolů, ale já jsem se vypracovala sama a žiji tak, abych se mohla sama sobě podívat v zrcadle do očí. Vždycky jsem šla poctivou a férovou cestou. A za to jsem vděčná. Ta samotná cesta byla ale hrozně těžká. Obětovala jsem tomu hodně, protože jsem cítila, že je ve mně něco, co jsem chtěla dát lidem kolem sebe.

Za úspěch se nemodlím

Vy se vracíte domů do Ostrožské Nové Vsi poměrně často, všude také zdůrazňujete, odkud pocházíte. Řekněte mi, co nejpodstatnější pro život vám daly roky tady na Slovácku?

Myslím, že to byl vztah k víře. Když jsem tady vyrůstala, cítila jsem kolem sebe silné duchovní citění. Jsem velmi vděčná rodičům, že mě vedli k víře, protože právě víra je pro mě osobně v mém životě velmi důležitá.

A zůstal vám tento silný vztah, i když jste začala žít v Brně?

Pro mě život v Brně byl a je vlastně hlavně o poznání Boha. Ačkoliv by mi to nikdo nevěřil, tak mně se v Brně prohloubila moje víra v Boha. Také moje nejmilejší místo je v kapli Panny Marie v kat-

edrále Petra a Pavla na Petrově. A když jsou Vánoce, čtu pokaždé při mši v katedrále půlnoční čtení. To je pro mě nejkrásnější zážitek z celých Vánoc.

To jsem netušil.

Chodím do katedrály na Petrově velmi často, mám také mnoho známých mezi farníky i mezi knězi. A také pro ně šiji, například takové sportovnější oblečení na tábory, ten můj záběr je širší. Panu biskupu Vojtěchovi Cikrlemu jsem rovněž ušila zelený ornát, který je na Petrově a v příslušném církevním období je i hodně používán. Pan biskup mně jednou říkal, že bych měla udělat přehlídku ornátů, že by to bylo zajímavé (*usmívá se*). Naopak já jsem od něj dostala jednu křížek z ebenového dřeva, který nosím stále u sebe, znamená pro mě strašně moc.

Myslím, že tímto povídáním

mnohé překvapíte, módní návrhářka, která má takto blízko k víře.

Jsem přesvědčena, že například mnozí lidé v Ostrožské Nové Vsi mě vůbec neznají. Nevěřili by, že třeba vztah k Petrovu, k tamní kapličce v katedrále a hlavně k samotnému Bohu je pro mne tak moc důležitý. Často si chodívám sednout do kapličky, tam vím, ke komu se mám obrátit, když chci pomoc, poradit, za něco poděkovat, požádat o nějakou ochranu.

Nebo třeba, když si přejete úspěch v práci.

Já se nemodlím za úspěch. Já se třeba modlím za to, a to je pro mě hrozně aktuální, aby člověk neumíral sám. Je to možná zvláštní vzhledem k mé práci, kdy jsem obklopena lidmi, ale každý by měl mít v této hodině u sebe někoho, kdo ho bude držet za

ruku, například rodiče své děti. To jsou pro mě podstatné věci, lidskost mezi lidmi.

Omlouvám se, ale můžu se zpatat, jestli to nesouvisí s tím, že žijete vlastně sama s dospělou dcerou?

S tím to nesouvisí, spíš je to tím, že mám kolem sebe v rodině i v Brně několik starších lidí, které mám ráda a na nichž mi velmi záleží. Můj dědeček je nejstarší muž v Ostrožské Nové Vsi - je mu 97 let. Asi to bude proto. Já doufám, že osobně tady ještě na světě nějakou dobu pobudu. Ale například nedávno mi zemřel v Brně v hospici jeden kamarád, i proto myslím na takové věci.

A necítíte se příliš sama? Zejména, když člověk hodně pracuje, může se mu snadno stát, že v osobním životě zůstane osamocen.

Pozvánka na módní přehlídku

Marie Zelená připravuje velkou módní přehlídku na sobotu 31. května ve své rodné vesnici Ostrožské Nové Vsi. Kromě řady osobností v hledišti se na přehlídkovém molu představí také Česká Miss 2008 Eliška Bučková (na snímku uprostřed). Diváci uvidí také dceru Marie Zelené Martinu (vpravo). Akce je součástí oslav 750. výročí první zmínky o Ostrožské Nové Vsi.

Cítím se často sama. Možná i kvůli tomu utíkám v poslední době k práci čím dál víc.

A není lepší mít raději rodinu a tolik nepracovat?

Určitě je, ale v životě to nějak tak

tím nejlepším možným způsobem. Přiznám se vám, že jsem ale nikdy módním přehlídkám nerozuměl, zkuste mi, prosím, vysvětlit, co právě vás na nich nejvíce láká?

Jde právě o onu krásu, o to, že ji

Před dvaceti lety jste toužila po velkých módních přehlídkách, nyní by se dalo říci, že jste se jich dočkala, že se vám vlastně splnil váš sen, že jste tam, kde jste chtěla být. Proto by mě zajímalo – jak se na svém dosa-

Obavy?

Strašně moc mi na této přehlídce záleží a velmi bych si přála, aby na ni přišli především lidé z Ostrožské Nové Vsi. Bojím se ale, že na ni přijdou hlavně přespolní.

Proč si to myslíte?

Cítím to, slyším různé názory, a když jsem dělala opravdu velkou módní přehlídku v Uherském Hradišti, viděla jsem tam z Ostrožské Nové Vsi jen několik jednotlivců. Je to o to paradoxnější, že já jsem třeba strašně hrdá na to, že pocházím z takové dědiny a velmi často se o tom zmiňuji.

Tak to vám docela rozumím. Taková je holt mentalita na Slovácku, ale možná nejenom tady.

Oni to možná neberou tak, že to dělám celým srdcem především pro ně. Že chci, aby viděli co nejlepší módní přehlídku, na kterou přijdou velmi zajímavé modelky i řada osobností. Pečlivě se na ni připravuji a vlastně na ni myslím skoro pořád. Chtěla bych Ostrožskou Novou Ves zviditelnit, protože vím, že sem přijdou média, že se o tom bude psát, chtěla bych, aby ti, kdo přijdou, viděli, že je to zajímavé místo na Slovácku. Proto tuto módní přehlídku dělám. Bojím se ale, že to místní lidé takto nevezmou.

Myslím, že je lepší se tím ne-trápít. Každému, kdo se nějak vymyká, je souzen takový osud.

Když jsme dělaly přehlídku v roce 1989, vypadaly jsme jako velké exhibicionistky, které přišly lidem nějaké divné. Důležité ale je, když člověka něco v životě naplňuje. Když má nějaký sen a pokusí se jít za ním. Protože potom vám život uteče a řeknete si, že jste mohli něco udělat, co jste neudělali. Ale to už je pozdě.

Děkuji vám za rozhovor.

Radek Bartoníček

„Někdy si říkám, že jsem dostala na něco nadání, talent, ale nemůžu mít štěstí ve všem.“

FOTO: RB

vyšlo, že v některých věcech nemám štěstí, nebo se mě muži bojí. Asi muži nechtějí mít ženu, která vypadá úspěšná. Na druhou stranu i úspěšná žena je přece úplně normální ženská, která si potřebuje pobřečet mužskému na rameni. Určitě bych nechtěla být sama, ale nechávám to osudu. Někdy si říkám, že jsem dostala na něco nadání, talent, ale nemůžu mít štěstí ve všem.

Takže vrháte naprostou většinu sil do práce.

No, když člověk začne být veřejně více vidět, jsou asi na něho kladeňy i jiné nároky, bývá hodnocen. V pracovním i osobním životě. Napadá mě, že vlastně musím žít tak, aby všichni kolem mě byli s mým životem spokojeni, byť já sama jsem smutnější. Ale chtěla bych věřit, že Bůh chce vidět lidi šťastné. A tak tu krásu, co ukrývám uvnitř sebe, dávám do svých modelů. Aby kus krásy dostali do duše alespoň jiní.

Ale dáváte ji do svých modelů

můžu světu dávat prostřednictvím přehlídek. Pro mě je módní přehlídka takové malé divadelní představení, ve kterém jsou stejně důležité šaty, hudba i vše ostatní kolem. Některé modely nejsou o tom, jestli by si je člověk oblékl, spíše jsou vyjádřením návrháře, co cítí, jaký má pohled na svět, co je v něm. Přirovnala bych to k umělci, který namaluje obraz. Módní návrhář udělá pro změnu přehlídku, v ní otevře druhým lidem svou duši a srdce.

Vy sice šijete velmi rozmanité typy šatů, přesto se ale soustředíte ze všeho nejvíce na luxusní večerní šaty. Proč tomu tak je?

Velmi se mi líbí nádhera takových šatů, zejména, když se na módní přehlídce spojí s dobrou hudbou a choreografií. Když lidé odcházejí z mých přehlídek, často mi říkají, že je to úplně pohladilo na duši. To je pro mě osobně hrozně moc důležité. Pohladit na duši, dostat tuto krásu lidem pod kůži.

vadním „vrcholu“ cítíte, je to takové, jak jste si vysnila?

Poslední dobou jsem měla hrozně moc práce, ale jinak jsem většinou asi spokojená. Poznala jsem díky své práci mnoho známých osobností z kulturního, podnikatelského i politického života a tak vím, že to vůbec nikdo nemá jednoduché a každý má své starosti i radosti. Cítím však, že musím občas trošku ubrat, jinak by toho bylo nad mé síly, zvlášť, když se nemám s kým moc poradit, jelikož nikdo do těch mých věcí nevidí tak jako já. Obrovským způsobem mi ale pomáhá moje dvaadvacetiletá dcera Martina, za což jsem jí nesmírně vděčná, je to moje pravá ruka.

Mám obavy z reakce místních lidí

Jak se těšíte na módní přehlídku v domovské Ostrožské Nové Vsi?

Těším se a zároveň z ní mám obavy.

Ludmila Trněná svou víru nezapřela

Statečná žena, která nikdy nedostala žádné ocenění

Rok se opět sešel s rokem a mnozí starostové oceňovali s velkou slávou pedagogy svých obcí. A mně znovu vytanula na mysl životní pouť dvaosmdesátileté učitelky ve výslužbě paní Ludmily

nisté studenty zavírat. V listopadu následoval soud. Těsně před závěrečnou státnicí se v kriminále ocitl i Jaroslav Trněný.

Vedoucí protistátní skupiny dostal trest smrti, který mu byl změněn

roku 1953. Devětadvacátého prosince pak oslavili svatbu. Na Suchově si našli starší chaloupku. Sice do ní zatékalo, ale byli šťastní, že mohou být spolu. O pět let později se přestěhovali do Blatnice. V roce 1955 se narodila první dcera. O rok později přišel na svět syn a pak další dva.

„Neplánovali jsme tolik dětí, ale všechny jsme je přijali. Třináct let jsem byla na mateřské dovolené. Nebylo to jednoduché, ale s Boží pomocí jsme všechno zvládli,” vzpomíná Ludmila Trněná.

Život manželů Trněných přitom skutečně nebyl vůbec jednoduchý. Paní Ludmila si ale ani slovem nepostěžuje. Člověk se jen tak mezi řečí najednou dozvídá, že si ji v sedmašedesátém roce zavolali do školy a dostala nůž na krk: Učit bude moct pouze v případě, že přestane chodit do kostela a odhlásí své děti z náboženství.

„Na rozmyšlenou jsem tehdy dostala celé prázdniny. Nemusela jsem ale moc přemýšlet. Pro mě to bylo jasné hned. Odešla jsem ze školy a našla si zaměstnání ve veselských Železárnách. Nakonec jsem skončila jako pomocná kuchařka v mateřské škole,” připomněla svou „kariéru” bez jakékoliv stopy hořkosti v hlase. „Nikoho neodsuzuji a nezalívám jim to! Byla to tenkrát těžká doba. Na pár let jsem se k vyučování vrátila po roce 1989. Coby důchodkyně jsem tehdy učila náboženství,” připomíná paní Trněná.

Kromě toho také soukromě doučovala a mnohé děti se díky tomu dostaly na střední školu.

Snášeli společně vše dobré i zlé

Své povolání po návratu z kriminálu nemohl samozřejmě vykonávat ani její manžel Jaroslav. Začal proto pracovat na dráze. Měl totiž stejný názor na život a nikdy by nezahlásil víru, stejně jako jeho manželka. Po revoluci mu byl

ale přiznán titul PhDr. To už byl ovšem důchodce.

Miloval knihy. V rodinné knihovně bylo po jeho smrti před šesti lety na tři tisíce svazků. Něco si rozebrali vnuci a děti. Vdova pak velkou část věnovala farní knihovně. Manželé společně prožili devětačtyřicet let. „Snášeli jsme spolu všechno dobré i zlé. Už je to šest roků, co mně manžel nečekaně ve svých sedmadesáti letech odešel na věčnost a mně se po něm stále stýská. Někdy je to lepší, ale pak přijde den, kdy velmi toužím, abychom mohli být zase spolu. Těším se, až se shledáme na věčnosti,” říká při loučení se slzami v očích drobná žena, která v tichosti a nesmírně pokoře prožila pro někoho obyčejný život.

A že nikdy nedostala nějaké ocenění? Na to ona vůbec nemyslí!

Přesto jsem přesvědčena, že si tato výjimečná žena ocenění zaslouží. Za svůj příkladný život a odvalu žít svou víru přes všechny perzekuce o nichž dopředu věděla, že budou následovat. Škoda jen, že to nikoho

Ludmila Trněná měla na výběr - buď učitelování, nebo veřejné vyznání své víry.

FOTO: Lenka Fojtíková

Trněné z Blatnice pod Svatým Antonínkem.

Učitelky srdcem i duší, která se v době komunismu nemohla svému milovanému povolání věnovat, protože se nechtěla vzdát víry v Boha. Ani dvacet let po revoluci nikoho nenapadlo tuto skromnou a obětavou ženu ocenit.

Osudový únor 1948

Ludmila Trněná se narodila v Blatnici v listopadu roku 1926. Po pohnutém dětství složila o jednadvacet let později ve strážnickém gymnáziu zkoušku dospělosti. Poté odešla do Brna, kde na pedagogické fakultě studovala český jazyk a hudební výchovu.

Na studiích poznala svého budoucího manžela. Studoval o rok výš. Občas se vídali, prohodili spolu pár slov a zamilovali se. Pak ale přišel osudový únor 1948.

Skupina vysokoškoláků v té době vydala letáky proti politice vládnoucí Komunistické strany Československa. Do akce se zapletl také Jaroslav Trněný. V květnu roku 1949 začali komu-

na doživotí. Jaroslav Trněný půtoval za míže na čtyři roky, což byl druhý nejnižší trest. Zamilovaný pár se čtyři roky neviděl. Zatímco Jaroslav dřel na Jáchymovsku v uranových dolech, Ludmila dostudovala vysokou školu a vrátila se na Slovácko.

„Manžel mohl z vězení napsat jen když dostal povolení. Jeho tatínek se v té době utrápil a zemřel. O otcově smrti se dozvěděl až o tři měsíce později. Jaroslav si nepřál žádné návštěvy. Chtěl zapomenout, že venku existuje ještě jiný svět,” vzpomíná dnes dvaosmdesátiletá žena, která na svou lásku vytrvale po celou dobu čekala.

Konec učitelování

Po ukončení studií dostala umístěnku do Suchova, kde byla obecná i měšťanská škola. „Mým prvním žákům je dnes už jedenasedmdesát let. Ráda na ně vzpomínám. Měli jsme se navzájem rádi a zůstalo nám to dodnes,” zabloudila do vzpomínek paní Trněná.

Jaroslav se vrátil z vězení v květnu

Jaroslav Trněný na kresbě z vězení

z odpovědných lidí zatím nenapadlo.

Lenka Fojtíková

Blatnice, místo úspěšných vinařů

Proč pod Svatým Antonínkem nepotřebují pro své víno reklamu ani otevřené sklepy

Nejkrásnější pohled na Blatnici pod Sv. Antonínkem se vám určitě naskytne ve chvíli, kdy k ní budete sjíždět od Sv. Antonínka. Dlouhé řady vinohradů, svažující se ze široka stovky metrů, vám napoví, že vjíždíte do míst, kde se daří výjimečně vínu - lépe, než kdekoliv jinde na Ostrožsku nebo Horňácku.

Když po několika metrech uvidíte dlouhatánskou ulici vinných sklepů, přesvědčíte se definitivně, že tady má smysl „pátrat“ po dobrém vínu.

Ovšem pozor - sklep, který by tady byl otevřený speciálně pro turisty či jiné hosty, tady nenajdete, lepší je vydat se do ulic a zazvonit na některý z mnoha domů, před kterými jsou cedulky s upozorněním na prodej vína.

Stanislav Vyskočil před jedním ze svých vinohradů, on i jeho rodina vysazují další vinohrady, protože o blatnické víno je velký zájem.

FOTO: RB

A jde se do vinohradu

Výběr vinařů i vín je široký, je pátek ráno, zkusme se zastavit například u rodiny Vyskočilů - známé rodinné vinařství, které už posbíralo celou řadu cen.

Vyskočilovi jsou zatím doma se svým synem, i když Alena Vyskočilová se chystá - jak jinak - do jednoho z vinohradů, kterých má rodina hned několik. Celkem přes třináct hektarů, což už je pořádně velká plocha.

„Jdu vázat,“ říká žena, která působí dojmem, že se do terénu i těší. „Když jsme na začátku práce, tak se nám toho zdá moc a máme obavy, že to ani nezvládneme. V takové situaci přemýšlím nad tím, do kterého vinohradů půjdeme první nebo která odrůda jak rychle roste. Ale jak jste za půlkou, tak už si říkáme, že všechno zmákneme,“ končí optimisticky.

Alena Vyskočilová pracuje ve vinohradech každý den s výjimkou neděle - ty se snaží ctít. Stejně jako soboty odpoledne, kdy se věnuje vnučce. Že by jí přítom práce ubývalo, to jí určitě nehrozí. Naopak, vinohradů přibývá,

protože Vyskočilovi sázejí stále nové vinohrady.

Důvod? Zájem o jejich víno je velký, tak velký, že dnes nestačí uspokojit poptávku zákazníků.

„Máme velké problémy s obytem,“ přiznává Stanislav Vyskočil. A hned vzápětí svá slova vysvětluje: „Máme problémy, protože všechno, co máme, prodáme. A kdybychom ho měli víc, také bychom ho také prodali,“ pokračuje a končí toto téma sebevědomě: „Nebojím se toho, že bychom víc vína neprodali.“

Pokud jde o „pracovní sílu“, kromě rodiny mají ještě tři stále zaměstnance a v případě nutnosti také několik brigádníků.

Když Alena Vyskočilová odejde do vinohradu, doma zůstává otec a jejich syn Martin.

Otec má na starosti prakticky všechno, od výroby vína až třeba přes papírování, kterého je čím dál víc. Syn se věnuje ze všeho nejvíce odbytu. „Polovina vína jde do Prahy, druhá polovina různě po republice, velký zájem je například

na severní Moravě,“ vyjmenovává. „Důležité je, aby vína byla kvalitní, abyste měl obchodníkům co nabídnout a poskytoval jim co nejlepší servis. Pokud jsou s tímto spokojeni, není problém mít řadu stálých odběratelů,“ prozrazuje zásady dobrého obchodu Martin.

Pokud jde o nabídku, tu mají Vyskočilovi hodně širokou - Burgundské odrůdy (tedy Rulandské bílé a Rulandské šedé a Chardonnay), Ryzlink rýnský, Moravský muškát, Tramín, Rulandské modré, Frankovku a Zwei....

Úroda? Méně je více

Duší tohoto rodinného vinařství je ale evidentně Stanislav Vyskočil, byť on skromně poznamenává: „Já jsem jen úředník.“

Víno se věnuje mnoho let, vystudoval chemicko-technologickou fakultu a může se chlubit mnoha úspěchy na vinařských soutěžích. Léta se pohyboval ve vinohradu takřka každodenně, ještě před třemi lety ostříhal za jednu

sezónu dvacet tisíc hlav. Když o svém vztahu k vinařství mluví, je cítit, jak hluboký tento vztah je. „Moje první životní vzpomínka je spojena právě s vínem. Když mi byl o dva a půl roku, pamatuji si, jak jsme byli s tátou na štěpování vinné révy ve skleníku,“ vypráví.

A vzpomíná také na rok 1955, dobu tvrdé kolektivizace. Otec, kterého režim perzekvoval, se vrátil od PTP (pracovních technických praporů, kam byli nahánáni „třídni nepřátelé“) a koupil pole na vinohrad. Všichni se mu vzhledem k tehdejšímu odeberání soukromého majetku smáli, ale on trval na svém. Vinohrad, který vysadil, stojí dodnes a s novými keři přináší nadále úrodu.

Starosti o vinohrady ale padly brzy na syna, protože otec zemřel, když mu bylo dvacet let.

Když má Stanislav Vyskočil poodhalit tajemství dobrého vína, přichází pro někoho možná s překvapivou odpovědí. „O kvalitě vína se rozhoduje ve vinohradu,“ prohlašuje přesvědčivě.

„Základ je kvalitní hrozen, vinař je dobrý jen tehdy, když toho následně co nejméně pokazí. Vůně i chuť vína vznikají ve vinohradu.“

Také další rada pana Vyskočila může některé překvapit - týká se úrody. „Člověk vinohrad nastříhá tak, aby neměl příliš velkou úrodu. Úroda musí být přiměřená a vinice musí být po celý rok dobře ošetřována.“

A poslední rada - když už je víno doma, rozhodující je následující měsíc. „To je jak u malého dítěte, důležitý je začátek, dětství. Když to se pokazí, tak je konec.“

Jak ale tento měsíc vypadá? „To je dost složitá záležitost,“ slyším odpověď. Pokusím se tedy o převyprávění toho, co jsem slyšel. Důležité je už samotné lisování hroznů, jde o to, aby se ze stopek nedostaly do vína hořčiny, neméně důležité je poté kvašení, naprosto minimální používání chemie...No, bylo by toho mnohem více na vysvětlování.

Reklamu nepotřebujeme

Jaká je vlastně dnešní „vinařská Blatnice“? Odhaduji, že spokojená. Místní vinaři o sobě příliš vědět nedávají, na rozdíl třeba od řady jiných míst, kde můžeme být svědky mnoha akcí a propagace. V Blatnici se o něco pokusili poprvé teprve loni. Proč? Odpověď nabízí Milan Bogár, šéf blatnických zahrádkářů, mezi nimiž jsou především vinaři.

„Situace našich vinařů není špatná. Nikdo nemá problémy s odbytem. Kdyby měli problémy, tak se budou prezentovat jako vinaři jinde, kde věnují hodně peněz na reklamu.“

Myslím, že tento popis současného stavu je přesný. Několikrát jsem v Blatnici slyšel o tom, jak jsou vinaři spokojení, mají výborný odbyt a tedy o žádnou větší reklamu nestojí.

„Je to tak, na rozdíl například od Podluží nemusíme nijak upozorňovat na to, že máme velmi dobré víno,“ potvrzuje také Antonín Hanák ml., který má vinohrad a také sklep jen kousek pod Antonínkem, hned při vjezdu do Blatnice.

Podle šéfa zahrádkářů hraje roli i tradice a jméno vesnice. „Na víno do Blatnice se jezdí mnoho roků, byť doba plných zájezdových autobusů pominula,“ tvrdí.

Otevřený sklep? Ani ne

Blatnický košť vína patří mezi hodně vyhledávané akce. FOTO: RB

Antonín Hanák ml. před rodinným sklepem. FOTO: RB

Šéf blatnických zahrádkářů Milan Bogár. FOTO: RB

V Blatnici ovšem chybí to, co je na řadě míst stále obvyklejší - alespoň nějaký sklep otevřený pro turisty, například pro cyklisty, kteří stále častěji sjíždějí vinařské stezky. V Blatnici pro ně nic není, pokud tedy nemají štěstí, a zrovna nezastihnout nějakého ochot-

ného vinaře ve sklepě.

„Přemyslíme nad tím, jak toto řešit. Ideální by bylo, kdyby se vinaři domluvili a vždy jeden by například o víkendů držel něco jako službu,“ odpovídá šéf zahrádkářů.

Jenže tady je takřka jednotná odpověď blatnických vinařů - nevyplatí se nám to.

Hodně by o tom mohl mluvit právě Antonín Hanák, protože on jako jeden z mála turistů (třeba ty na kole) automaticky neodmítá. Naopak dává k dispozici telefon, na který mu můžou zájemci o sklep nebo třeba jen menší konzumaci vína, kdykoliv zavolat. „Můžou zavolat na náš telefon 774 687 820 nebo se podívat na naše internetové stránky. Neodmítneme je, pokud si objednájí občerstvení, zajistíme i to, ale zároveň se netajíme názorem, že turisté se vinařům nevyplatí,“ říká Antonín Hanák.

Jejich rodinný sklep by přitom byl pro turisty dobrý, hned z venku vejdete do sklepa, v jehož první části se dá pohodlně posedět, zatímco v zadní části je uskladněno víno - výběr je přitom hodně široký. Před sklepem vybudovali ve vlastní režii stylové posezen, které využívají nejenom cyklisté a turisté, ale i celá obec k odpočinku. „O poutníky se starali již naši předkové, u nás se může zastavit každý, kdo se potřebuje posílit, najít odpočinek, nebo jen tak obdivovat krásy starodávné blatnické architektury,“ dodává.

Proč tedy takový rezervovaný přístup k turistům? Důvodů je několik, kromě peněz i chování některých turistů a hlavně práce ve vinohradu. „Starost o vinohrady vyžaduje spoustu času a nikdo z vinařů nemá čas sedět tady ve sklepě a čekat na turisty. Navíc se mi několikrát stalo, že nám cyklisté odnesli skleničky na víno,“ vysvětluje.

Stejně jako další vinaři, také Antonín Hanák prohlašuje, že ten nejhlavnější důvod se přímo nabízí - blatnické víno jde na odbyt i bez turistů. „Cyklisté nejsou kšeft, nikdo na nich není závislý,“ přiznává otevřeně.

Radek Bartoníček

„Otec byl perfektní,” říká syn slavného vypravěče Vaška Mlýnka

Následující text by bylo možné nazvat tak trošku archivním. Našel jsem ho ve svém bloku z roku 2005, a rád bych v něm vzdal hold muži, který patřil k největším a zcela jistě také nejoblíbenějším osobnostem našeho kraje - legendárnímu lidovému vypravěči Vaškovi Mlýnkovi z Kuželova. Rozhovor o tomto zajímavém muži jsem vedl s jeho synem - Václavem Mlýnkem.

Pro čtenáře, kteří v našem kraji nežijí, snad jen řeknu, že Vašek Mlýnek byl skutečně fantastický lidový vypravěč, který se narodil snad jednou za sto let. Nenapadá mě nikdo, kdo by se mu mohl jen přiblížit, lidé z jihu Moravy Vaška Mlýnka opravdu milovali.

Před třemi lety jsem tedy zajel do jeho rodného Kuželova na Horňácku, stačilo se zeptat prvního člověka, abych se o tomto vypravěči dozvěděl spoustu informací. Jakmile navíc Kuželovjáci uslyšeli slovo Mlýnek, hned se zastavovali a přidávali další vzpomínky. Nakonec mi poradili, kde bydlí jeho syn, s kterým jsem si domluvil schůzku a při příští návštěvě s ním udělal rozhovor.

Byl jsem ze setkání s tímto Mlýnkovým synem nadšený, líbila se mi jeho vstřícnost, citlivost i to, jak krásně na svého otce vzpomínal. Tento rozhovor vám teď tady nabízím, ještě nikde nebyl publikovaný, měl jsem ho mezi spoustou jiných věcí ve svém „archivu”.

Jen připomenu, že lidový vypravěč Vašek Mlýnek patřil k nezapomenutelným osobnostem Horňácka. Rodák z Kuželova si dokázal získat svým vyprávěním i dobrosrdečností obrovské množství příznivců, kteří na něj dodnes vzpomínají. Bohužel, jeho život skončil předčasně a tragicky v roce 1978, kdy se ve dvaapadesáti letech stal obětí dopravní nehody.

Nesmírně mě zajímalo, jaký Vašek Mlýnek vlastně byl, jak žil, kde se v něm jeho vypravěčské umění, kterému se dodnes nikdo ani nepřiblížil, vlastně vzalo. Tak jsem se setkal s jeho synem, který se shodou okolností jmenuje stejně. „Každé ráno, když se obudím, tak na svého otce myslívám, byl per-

fektní,” vzpomíná v následujícím rozhovoru.

Pane Mlýnku, myslíte si, že se váš otec s takovým talentem k vyprávění už narodil?

Určitě. On byl kašpar od narození. Moje matka, která s ním chodila už do školy, často vzpomínala na jednu historku, jak jedl pod lavicí klobásku. Uviděl ho učitel a říkal mu, že ať si stoupne před lavici, klobásku si dá do huby a celou hodinu si z ní ani neukousne. Jenže on potvora si vzal ještě jednu a tu nenápadně snědl, zatímco druhou držel v hubě.

A pokud jde o vyprávění?

On už to měl v sobě od malička.

Spoustu toho slyšel od strýců, dědáků a pradědáků. A také od naší matky, která dělala v trafice, kde se scházeli lidé na cigarety a vyprávěli si různé zážitky. Navíc otec matky chodil hrát na trubu a měl tak spoustu historek, které vykládal. Perfektní byla i jeho matka, moje babička, určitě toho hodně pochytil od ní.

A co jeho otec, tedy váš děda?

On vlastně tatu neznal, odjel do Ameriky, když mu bylo pět měsíců. Byli to vlastně takoví dobrodruzi, jeho strýc utekl do Německa a tam se i oženil. Po jednom z těchto sourozenců můj otec zdědil to, že uměl krásně malovat.

To jsem vůbec nevěděl, že maloval.

Uměl. A hrozně ho to bavilo. Doma máme hned několik jeho obrazů.

Co maloval především?

On maloval všechno, od diplomů přes obrazy k narozeninám, co po něm kdo chtěl, to udělal. Když měl chvilku času, seděl doma, pustil si blahopřání v rádiu, kde hrály dechovky a u toho maloval. Nikdo ho nesměl vyrušovat.

A maloval od malička?

Ano, on se vyučil v Hroznové Lhotě, tam malovali truhly na prádlo. Potom maloval slovácké ornamenty a dělal i malíře pokojů. Kromě toho dělal i sklenáře. Řada lidí si ho zvala domů nejen kvůli práci, ale i proto, že uměl kecat a obveseloval půl dědiny.

Kdy vlastně začal se svým vyprávěním vystupovat?

Mohlo to být tak kolem dvaceti roků. Nejdříve ale hrál na klarinet, vystupoval s legendárním houslistou Jožkú Kubíkem. Nejdříve hráli v padesátých letech jazz a pak cimbál. Zábavy byly třikrát do týdne, tatu donutil, aby jim něco povykládal. A už u tohoto zůstal.

Opravdu hráli jazz?

Ano, jezdili i na Slovensko. Brzy ale skončili a začala éra cimbálovky, začal vystupovat s Jožkú Severínem. Ten měl cimbálovku a zpíval, tata vykládal. Nikdy se už nerozešli. Tata měl i pár svých vystoupení, ale když Severin potřeboval, tak dělal s ním. Až do roku 1978, kdy měl tu nehodu.

Byl veselý i doma?

To byla zvláštní osoba. On doma

Legendární vypravěč Vašek Mlýnek v Hluku v roce 1959. FOTO: archiv

moc času netrávil. A když už doma byl, tak maloval ty diplomy a obrázky.

Takže byl tichý a moc toho nenamluvil?

On se vždycky vykecal na pódiu. Když byl doma, babka mu říkala: „Vašku, vypni trochu, děcka máš, do práce chodíš a po večerech nejsi doma.“ On byl klidný, vyrovnaný chlap, který maloval do úplných detailů. Ale když se oblékl do kroje, došel na scénu a uviděl lidi, byl v úplně jiném světě. Jakoby se znovu narodil. Měl rád smích, byl šťastný, že lidé mají radost.

Musel mít dobré srdce...

On nemohl nikoho zklamat. Jak při vystoupení, tak při práci. Když po něm někdo něco chtěl a on měl čas, tak pro každého udělal všechno. Řada lidí chodila za ním i domů, tady se dveře netrhly, návštěvy chodily dennodenně. A jeho matka, to bylo osoba perfektní, on to chytily od svojí matky, oni pak dělali scény, že zůstával rozum stát.

Každého asi bude zajímat, jestli jeho historky byly pravdivé nebo jak moc si je upravoval. Jak to tedy bylo?

Upravoval si je. Když jsem dělal ve Vyškově u Vojenských staveb, vykládaly se tam různé vtípy a zážitky. Doma jsem je otci povídal a on je během hodiny dokázal upravit na lidi v okolí a ještě je vyprávět. To bylo nepředstavitelné, co on dokázal z normálního vtípu udělat.

Slyšel jsem, že uměl různé sousedy i napodobovat....

To je pravda, uměl to výborně. Když šel do hospody, říkali mu: „Vašku, řekni to, jak to říkám já.“ On to stoprocentně dokázal, a to i čtyřmi způsoby. Když mluvil, hned jsme poznali, koho právě napodobuje.

Pokud vím, ve své době, byl nesmírně populární, kam přijel, tak byly na něj davy lidí. Vnímali jste jako malý tuto jeho popularitu?

Samozřejmě ano. Ale tato popularita měla i svou druhou tvář. Komunisté na něho nasadili nějakého estébáka, který ho hlídal a ze mě tahal rozumy. To jsem ale pochopil až po dvaceti letech. Ptal se mě na babičku, maminku, na tatu, na všecko. Mně bylo 14 roků a tehdy jsem to nechápal. Dnes vím, proč tata komunistů neměl rád, proč o nich do smrti neřekl dobré slovo.

Měli zřejmě zájem, mít ho co nejvíce pod kontrolou...

On jim dělal všechny oslavy MDŽ, nemohl jinak. Za jedno vystoupení, na kterém byl od večera až do rána, dostával 120 korun. Prostě ho zneužívali, ale tata byl takový dobrák, měl radost, že může rozdávat humor.

To muselo být od něj obrovské nasazení...

Já jsem to nechápal. On dojel ve dvě hodiny ráno z vystoupení a ráno v šest jel do zaměstnání v Kordárně. Když jsem se ho ptal, proč to dělá, opět jsem uslyšel: Že největší radost má z toho, když se lidé smějí.

Myslíte si, že byly věci, které nemohl při vystoupení říkat?

Jistě, rád by toho řekl víc. Ale když například natáčeli filmy nebo silvestrovské pořady, musel dopředu napsat, co tam bude říkat, a komunisté mu to schválili. Některé filmy nikdo ani nevysílal, nevím proč, jsou to dobré filmy. Víam, že některé neprošly cenzurou.

Neuvažujete nad tím, že byste založil nějakou tradici, která by uctívala jeho památku?

Často nad tím uvažuji. S šéfem Větrného mlýna jsme chtěli v rámci Horňáckých slavností uspořádat nějaká vystoupení, nějakou vzpomínku, ale zatím jsme to nedotáhli do konce.

Pane Mlýnku, vzpomenete si často na svého otce?

Myslím na něj každé ráno, když se probudím. Byl perfektní.

Radek Bartoníček

Informace od včelařů z Ostrožské Nové Vsi

K oslavám 750 výročí naší obce připravujeme aktivity zaměřené na včelařství. Protože už nám část roku uběhla, některé oslavné akce už máme za sebou.

U včelařů bývalo zvykem, že při významných událostech sadili lípy. Tuto tradici dodrželi i žáci včelařského kroužku a vysadili tři lípy u Domu s pečovatelskou službou. Zanechali stopu, která bude našim potomkům letošní rok připomínat.

Až lípy vzrostou a mladí včelaři budou už dospělí, budou hrdí na to, že to byli právě oni, kdo zkrášlil naše životní prostředí. Budou jim vděční také ostatní včelaři, že pro jejich včely připravili pastvu, která mimo jiné každoročně v létě provoní své okolí.

Jarní počasí vytáhlo včelaře na brigádu k úpravě včelařských stanovišť. Počátkem dubna upravili terén u zadní přístupové cesty do lázní, kudy velmi často prochází lázeňští hosté. K vylepšení pastevních podmínek vysadili celkem 12 líp na Gramanci. Jinými slovy - včelaři se starají

o naše životní prostředí a je jen velká škoda, že mezi námi žijí bezohlední jedinci, kteří nám přírodu hyzdí černými skládkami a odhazováním PET lahví.

Včelí naučnou stezku jsme instalovali již vloni, pro letošní rok nám zůstala jen povinnost stezku náležitě propagovat. K tomu účelu vzniklo skládací leporelo. Leporelem jsme doplnili i naši prezentaci na dubnovém Veletrhu zemědělské techniky v Brně, jehož součástí bylo i Jarní setkání včelařů v Brně.

V expozici jsme předvedli dva informační panely a prosklený „demonstrační úl pro školy“. Naše výstavka byla tak poutavá, že organizátoři výstavy ji umístili hned u hlavního vchodu do „Pavilonu Z“.

Hlavním obdobím našich oslavných aktivit bude červenec, o čemž vás budeme informovat v dalším čísle časopisu.

František Nešpor - jednatel ZO Českého svazu včelařů v Ostrožské Nové Vsi

Úspěch Nicol Hlůškové z Ostrožské Nové Vsi

Nejúspěšnějším sportovcem výpravy Zlínského kraje na Hrách III. zimní olympiády dětí a mládeže České republiky se stala se ziskem 4 medailí v rychlobruslení a krasobruslení Nicol Hlůšková z Ostrožské Nové Vsi. Zlatou medaili získala v rychlobruslení v závodě na 500 m, stříbrné medaile v krasobruslení a v rychlobruslení v závodě na 333 m a bronzovou medaili v rychlobruslení ve štafetě na 16 kol mladších a starších zákyň. Navíc ještě obsadila 4. místo v rychlobruslení ve sprintu v závodě na jedno kolo. K velkému úspěchu jí blahopřál hejtman Zlínského kraje Libor Lukáš.

Podívali jsme se za kulisy: Na návštěvě

Nechci to zakřiknout, ale mnohé nasvědčuje tomu, že ochotnické divadlo prožívá v našem regionu po mnoha letech velmi dobré časy - což by byla zpráva hodně radostná! Následující výčet z našeho nejbližšího okolí možná nebude úplný, ale i tak - posuďte sami: divadlo se hraje v Ostrožské Lhotě, Ostrožské Nové Vsi, Blatnici pod Sv. Antonínkem, Hroznové Lhotě, Lipově a Louce.

A nehraje se vůbec špatně. Premiéry nových představení bývají událostí, sály jsou plné a diváci nechybějí ani na reprízách. V následujícím seriálu ochotníky ze Slovácka navštívíme a postupně vám je představíme. Začínáme v Louce, kde má divadlo úctyhodnou tradici i úspěchy. Ochotníci získali ocenění na okresních přehlídkách v 70. a 80. letech, zatím poslední ocenění obdrželi v roce 2007 na krajské přehlídce Hoblík-Mumraj v Hodoníně. A to za nejlepší herecký výkon a hudební aranžmá ve hře Limonádový Joe.

Cesta do Ameriky

Hlediště je už téměř plné, poslední diváci usedají na židličky, ze zákulisí vychází v cylindru a fraku průvodkyně představením a se zvonkem v ruce diváky upozorňuje: „Vážení diváci, za chvíli začínáme.“

A pak už mizí opona a diváci

v Louce můžou sledovat půvabný příběh Čechů, kteří se rozhodnou vycestovat do Ameriky, jen se nemůžou shodnout, jestli nejrychlejší cesta vede lodí nebo spíše studnou. Odtud také název hry podle předlohy J. K. Tyla - Cesta do Ameriky lodí a Artéskou studnou aneb Pečení holubi. Diváci reagují spontánně, často se ozývá smích, herci sklízí velký potlesk na otevřené scéně.

Vzpomenu si na povídání s jedním z louckých ochotníků, Janem Maňákem, tedy v představení kovářem Závorou, který nepřeje lásce své dcery. „Když se divadlo podaří - a zatím se nám vždycky podařilo - tak je to něco krásného, lidé tleskají a jásají, je to nádherné,“ povídal mi ještě před představením pan Maňák, který má ještě jednu roli - boha moří Neptuna.

Historie místního divadla stojí opravdu za pozornost, vždyť podle písemného záznamu se první představení hrálo v Louce už v roce 1890. To měl nacvičovat správce statku Kořeň s panem řídícím Edmundem Palkovským ze školy v Louce a farářem Fabiánem Keprtem z Lipova.

Podstatně více je ale v Louce zmapováno hraní od roku 1922, kdy se stala představení ochotníků pravidelnou součástí vesnického života. Tak jako na mnoha jiných místech, kdy hráli Orli, hasiči, omaladina i další spolky. Například

v Louce byla 19. listopadu 1922 uvedena hra Pytlák Martin. Na Louce je ale především zajímavé, že tady divadelní soubor existoval i v časech, kde jinde už dávno zanikly. Tedy v letech padesátých, šedesátých, sedmdesátých, osmdesátých i devadesátých.

V roce 1992 nastává přestávka, soubor zažívá smutnou událost - umírá režisér pan Sečkař, který byl tahounem louckých ochotníků. Obnova nastává v roce 2000, byť i v letech předcházejících hraní úplně nevymizelo - ochotníci připravovali Silvestry a občas i různé scénky.

Nic vulgárního

Ovšem v roce 2000 začíná soubor opět nacvičovat nové hry, a to zásluhou režiséra Antonína Maňáka.

„Velmi rád jsem hrál divadlo, ale režirovat jsem se bál,“ přiznává pan Maňák. Jenže pomohl tak trochu jeden závazek - předcházejícímu režisérovi totiž slíbil, že bude v divadle pokračovat.

„Když jsme dostavěli kostel v Louce, tak mě oslovil pan farář Miroslav Dibelka, který u nás byl v té době duchovním správcem, a hned mi připomněl, že jsem panu Sečkaři slíbil, že budu v divadelní činnosti pokračovat.“

Antonín Maňák proto svolal dřívější herce a rozhodli se začít

u Ochotnického divadelního kroužku Louka

opět hrát. V první řadě seděl při premiéře také tento pan farář, který od pana Maňáka uslyšel: „Velebný pane, sliby se mají dodržovat. A já jsem ten svůj slib splnil.“

Od té doby opět divadlo pravidelně hraje a přibývají nové premiéry. Například Hrátky s čertem, Dalskabáty hříšná ves, Muži v offsidu, Ženský boj, Na ty louce zelený, Naši furianti, Limonádový Joe.

„Nejsem zastáncem vulgárních divadelních her, ty bych nikdy nerezíroval ani v nich nehrál. Hrajeme hry, které jsou vhodné i pro děti,“ vysvětluje výběr repertoáru režisér.

Loucké ochotníky tak můžou vidět i děti a žáci ve školách, pan Maňák má přitom pro ně i nabídku na hraní v divadle.

Kdo to nezkusil, nepochopí

Pokud jde o soubor, jsou v něm zastoupeny všechny věkové skupiny a profese, i když pan Maňák upozorňuje, že se snaží soubor doplňovat mladými.

Jde většinou o studenty a studentky, kteří mají v názoru na ochotnické hraní podobný názor. „Baví nás to, je tady sranda,“ odpovídají.

Těžší to mají starší herci, chodí do zaměstnání, doma je čeká práce a také rodina. „Časově je to hodně náročné. Dojdu z práce,

umyji se a jdu na zkoušku. Ale baví mě to,“ říká Jan Mikeska, který v civilu zatepluje domy a v nynějším představení hraje žida Moralese Šimona, cestujícího lodí do Ameriky. Divadlo hraje celý život, začínal s ním už někdy na škole, kdy žil v Čechách, postupně se stěhoval až zakotvil před dvaadvaceti lety v Louce. Tak jako ostatní si pochvaluje atmosféru v souboru, má jen jednu připomínku. „Mám dobré role, ale nechtějí mně dát žádného milence, to je blbé,“ podotýká s úsměvem tento charismatický šedesátiletý muž, jehož postavy v divadelních hrách si určitě diváci zapamatují.

Milence nehraje ani hospodský Barnabáš Pinta, tedy v „civilu“ živnostník v oboru vodo-topoplyn Zdeněk Maňák. K divadlu se dostal velkou náhodou, a to přes dcery.

„Přemluvil mě pan režisér, nikdy jsem předtím nehrál. Ale dcery hrát chtěly a režisér říkal, že jim dá roli. A přitom se mě zeptal, jestli si nechci také zahrát. „Já a hrát divadlo?“ podivil se pan Maňák. „Tak to pojď zkusit,“ dostal odpověď. „Chyť mě to, je tady dobrá parta, tak to držíme,“ vysvětluje.

Loni hrát nemohl, protože zůstal kvůli práci v Praze i o víkend, ale přiznává, že mu kolegové ochotníci chyběli.

„Kdo to nezkusil, tak to asi nepo-

chopí. Dobrá partija, člověk se trochu zviditelní, navíc, kdo si takto vyzkouší vyjít mezi diváky, pak se už nebojí mluvit ani na veřejnosti.“

Kumšt se dědí

O louckých ochotnících by šlo psát dál a dál, například o tom, jak všechny vydělané peníze v roce 2000 věnovali na dostavbu místního kostela, který byl postaven rekordně rychle.

A psát by šlo také o věcech, které diváci možná ani netuší. Třeba jak moc času zabere taková výroba kulís, a že jich v Louce už postavili celou řadu.

Nakonec jedna zajímavost, které jste si možná ani nevšimli. V tomto článku vystupuje hned několik Maňáků. A to se ještě několik z nich vůbec nedostalo ke slovu. Není to žádná náhoda.

„Když se podíváte na příjmení ochotníků ve třicátých letech a nyní, tak některá se opakují. Nejen Maňák, ale také Sečkař, Škopík, a další. Pokud se kterýkoli z herců ohlédne do minulosti, vždy zjistí, že někdo z jeho předků divadlo hrál. Je vidět, že v některých rodech se láska k divadlu přenáší,“ míní režisér Antonín Maňák.

A jedno doporučení na závěr - zajďte se do Louky podívat...

Radek Bartoníček

Foto: RB

340 let od postavení kaple Sv. Antonína

Krátká procházka historií. A také několik slov o červnových oslavách

Kolik je ní jen spojeno životních osudů, nadějí, splněných i nesplněných přání. Kolik poutníků tudy prošlo, kolik lidí v průběhu staletí jen inspirovala. A kolik jich ještě bude, až my tady nebudeme. Představuji si jejich tváře, myslím na jejich trápení. Málokteré místo na Slovácku má takovou moc jako Blatnická hora s kaplí Sv. Antonína. Když bychom pátrali po vzniku této kaple, zjistili bychom, že právě letos budeme slavit

vystavit. Důvod, proč se tak stalo, není zcela jasný.

Vznik kaple - pověst o vyléčení chlapce

Podle některých pramenů je třeba hledat příčinu u jeho manželky, kněžny Eleonory, která ctěla sv. Antonína Paduánského. Když jí onemocněl syn, uzdravila ho údajně voda, která vytryskla z pramene na Blatnické hoře. Protože se zároveň modlila

Exkurze do historie by mohla být ještě velmi dlouhá, nyní stačí poznamenat, že historické události jí několikrát zásadně poznamenaly.

Snad nejtvrdší „úder“ pro ni přišel v době císaře Josefa II. Ten při svém tažení proti církvi kapli sv. Antonína v roce 1783 kapli zrušil a poutě zakázal. O rok později byla kaple úředně uzavřena, odsvěcena a se zařízením prodána. „Holé zdi poutního místa trčely nad Slováckem. Ve

Podle historických údajů si obnovení kaple vymohli Blatničtí, kteří si u císaře Františka I. stěžovali na velké živelné katastrofy, které stihaly po uzavření kaple moravské Slovácko. Ale to už by byla další část historie.

Přenesme se raději do letošního roku, který je v dějinách Antonínku dalším důležitým mezníkem.

Žehnáni nového polního oltáře

Kopec na Blatnické hoře získává novou podobu, nedaleko kaple vzniká od loňského roku nový liturgický prostor - polní oltář. „Ten bude požehnaný na hlavní pouti 15. června,“ říká blatnický farář P. Zdeněk Stodůlka. Nový oltář bude dřevěný a přenosný, na svém místě tedy nebude trvale. Právě 15. června budou také hlavní oslavy 340. výročí kaple. Připravuje se velký program, ve kterém vystoupí například děti, zahraje cimbálová muzika Martina Hrbáče a představí se divadelní ochotníci z Hroznové Lhoty. A připravuje se rovněž knížka o sv. Antonínku, kterou píše kněz z Ostrožské Nové Vsi P. Vladimír Těthal.

Jaká budoucnost vlastně čeká kapli a celou Blatnickou horu? Kdo ví, dokud budou poutníci, nemusíme mít o její budoucnost obavy.

RB

Bud' vítán člověče. Ať jsou tvé modlitby vyslyšeny...

FOTO: RB

významné výročí - letos uplyne 340 let od jejího postavení!

Pokud bychom listovali dějinami a snažili si oživit své školní znalosti historie, bude nejlepší jmenovat jednu zásadní historickou událost - bitvu na Bílé hoře v roce 1621.

Po ní nastává „historické zemětřesení“, do našich zemí přicházejí jezuité a k velkým majetkům se dostávají Lichtenštejnové. A kromě jiného se stávají pány také nad Ostrožským panstvím, včetně hory nad Blatnicí.

Mezi Lichtenštejny vyrůstá také „zakladatel“ kaple sv. Antonína, Hartmann, kníže z Lichtenštejna, který nechává v roce 1668 kapli

ke zmiňovanému světcovi, bylo pochopitelné, proč její muž nechal postavit kapli sv. Antonína.

Další verze vzpomíná především jezuité, kteří se snažili šířit katolickou víru mimo jiné výstavbou poutních kostelů a kaplí. Rektor významné jezuitské komunity v Uherském Hradišti P. Jan Malobický byl také tím, kdo položil základní kámen kaple.

Dnes už možná ani není důležité pátrat po původu známého poutního místa. Zejména, když je jasné, že kaple Sv. Antonína rychle přirostla lidem k srdci. Poprvé k ní šli na pout v roce 1671, a od té doby by počet těchto poutí a poutníků nikdo nespočítal.

stínu chátrajících zdí odpočívá dobytek. Největší pokoření tohoto místa,“ můžeme si přečíst na tabuli kousek od vchodu do kaple. Pokoření trvalo třicet let.

Poslední práce na novém polním oltáři.

FOTO: RB

O jednom vesnickém faráři

Reportáž z Vacenovic, kde slouží lidem už přes třicet let P. František Adamec

Představuji si, co bude, až on tady nebude. I kdyby ale někdo místo něj přišel, bude to nejspíš Polák, protože i tady na Slovácku začínají zachraňovat Boha Poláci, Češi i Moravané se k němu staví stále více zády.

Ale ano, možná jej nakonec někdo „nahradí“. Ano, třeba ano, snad někdo přijde, ale stejně to bude spíše pouhá návštěva na pár hodin, která bude objížďet hned několik vesnic.

ke svému prvnímu svatému přijímání.

Kdybyste z chodbičky odbočili doprava, vejdete do kuchyňky, kdyby doleva, vstoupíte do pracovny, kde na stěně visí kromě obrazů papeže Benedikta či arcibiskupa Graubnera také čestné občanství, které P. Adamcovi udělili Vacenovičtí.

Hned vedle domečku je zahrada, které vládne řádová sestra, jelikož P. Adamec na tom totiž není se

část dostali například studenti z chudých rodin.

Zahrada je opravdu krásná, jeden udržovaný záhonek vedle druhého, najdete tady také tropické ovoce a hned za zídou ještě několik hlav hroznů. S těmi pomáhají panu faráři i zdejší lidé.

Mezi domkem a zahradou vede úzká pěšinka, otevřete dvířka a už stojíte před kostelem. Krásným kostelem! Venku stojí několik

A když byl P. Adamec letos odkázaný na invalidní vozík, i tak nasedl do vozíku, aby mohl být přítomen Slavnosti Božího těla.

P. Adamec odemyká tiše kostel, nejdříve kleká před oltář, modlí se, a potom už dělá pečlivého průvodce. Vlastně by ani nemusel nic říkat. Ať se podíváte kamkoliv, cítíte s jakou láskou a pečlivostí je tady vše spravováno. Nádherný a neobvyklý vnitřek, s množstvím dřeva, ze kterého je dělaný například i strop!

Když jsem přijde kterýkoliv den ve tři hodiny odpoledne, určitě tady P. Adamce najdete. Vždycky. Pokud budete potřebovat útěchu, zpověď, povzbuzení, určitě tady bude na vás čekat. Nemusel by, jenže jemu velmi záleží na tom, aby lidé věděli, že právě odpoledne tady na ně kdykoliv čeká. A nejen to, navíc tady slouží také každý den mši svatou.

Nemusel by být nejen tady ve zpovědnici, ale ani v samotných Vacenovicích. Vždyť už dostal nabídku, aby šel na „výslužbu“ dělat kanovníka do Kroměříže, ale on odmítl. Chce zůstat se svými farníky.

Mimochodem, za komunistů měl zákaz vstupu do celého okresu Kroměříž, stejně jako do okresů Zlín (dříve ještě Gotwaldov) nebo Vyškov.

Je čas se rozloučit. P. Adamec ještě vypráví jeden z mnoha vtípů, kterými baví své okolí. „Víte, která zvířata má žena nejraději? Norka ve skříni, jaguára v garáži, tygra v posteli a osla, který to zaplatí.“ Jaké budou Vacenovice, až on tady nebude? A jaké budou slovácké vesnice bez svých „stálých“ farářů?

Radek Bartoníček

(Děkuji Lence Fojtíkové za zprostředkování této návštěvy. S ní jsem do Vacenovic loni v létě vyrazil, protože ji poutá k P. Adamcovi dlouholeté přátelství)

Když slavil 80 let, přišla mu přát celá vesnice.

FOTO: RB

Tak to dnes stále častěji v řadě farností chodí. Je to tak, už nikdy to ve Vacenovicích nebude takové jako teď, když nás srdečně vítá na své faře P. František Adamec. Místní kněz - už 33 let.

Na faře? Malý přízemní starý domek má krátkou chodbičku, ze které můžete jít rovnou do místnosti s velkým stolem. Na stole leží řada knih, ale také například sešity vacenovských dětí, které chodí k panu faráři do náboženství. A hned vedle leží jeho knižička.

Napsal ji právě dětem, aby se mohly co nejlépe připravit s rodiči

zdravím zdaleka dobře. Nečekejte ale, že se to od něj dozvíte.

Nemoci? Mučení ve vězení? O tom se nemluví

Během návštěvy se o svých potížích ani jedinkrát nezmíní a vůbec - žádnou nespokojenost či stížnost od něj neuslyšíte.

Až teprve, když začnete naléhat, zjistíte, že muž, který vás baví jedním vtípem za druhým, zažil kruté mučení v komunistických vězeních.

Ale opět - nečekejte stížnosti na život či osud nebo třeba nějaké volání po odplatě. Peníze, které dostal jako odškodnění, rozdál,

vzrostlých stromů, kde najdete v horku stín, kolem volná krajina bez zbytečných staveb.

A potom už „jen“ kostel. Vchod do něho je upravený, přesně tak, aby dovnitř mohli lidé o berlích či na vozičku, také zábradlí je nové, celé z nerez - i to je zásluha pana faráře a „jeho“ Vacenovjáků.

Mohl by odejít na odpočinek. Ale neodejde

Když slavil výročí, přišla mu blahopřát celá vesnice. Právě tady, před kostelem, si s mnohými zatancoval, ti, kteří byli přítomní říkají, že nic podobně srdečného nikdy nezažili.

Vášniví hledači dávných věků

Díky archeologickým nálezům několika nadšenců se bude měnit dokončovaná kniha o Ostrožské Lhotě

Stačil jediný pohled a hned mě čekalo pořádné překvapení. Domek, do kterého jsem vešel, byl plný kamenů a různých starých předmětů, od těch menších až po větší nebo úplně veliké, různého zbarvení i tvarů.

Mnozí laici by prohodili něco o hromadě zbytečností, jenže muži, kteří stáli kolem, by měli každopádně jiné názory.

Kameny i další předměty si zvědavě prohlíželi, s některými se téměř mazlili a současně nad nimi nadšeně debatovali.

Lhotští archeologové ve chvíli, kdy je navštívil odborník Slovákého muzea Miroslav Vaškových (na horním snímku vlevo). Na dolním snímku Martin Dufka (vlevo) s Miroslavem Páčem. Na pravém snímku část z velkého množství lhotských archeologických nálezů. FOTO: RB

Vítejte v Ostrožské Lhotě, v domku, do kterého přijel známý archeolog Miroslav Vaškových ze Slovákého muzea v Uherském Hradišti. Právě on se měl podívat na to, co lhotští nadšenci v minulých letech nasbírali na polích v okolí vesnice, on měl oznámit, co z toho napoví více o dávné historii těchto míst.

„Lhota byla vždycky stranou profesionálních výzkumů, o to důležitější ale byly nálezy amatérských hledačů,“ upozorňoval po příjezdu.

Když mluvil, kolem něj seděli právě ti, o kterých se zmiňoval. Miroslav, Josef a Jaromír Páčovi, kteří se zabývají historií Lhoty mnoho let, a Martin Dufka z Boršic u Blatnice, který k nim přibyl v posledních letech, když si vzal manželku právě z Ostrožské Lhoty.

Pozor! Bezstresová zóna!

Někomu se může zdát jejich koníček poněkud podivný. Dlouhé hodiny a hodiny chodí po polích se sklopenou hlavou, občas se zastaví, zvednou něco ze země a jdou dál. Dělají to tak řadu let.

Jenže právě oni jsou těmi, kdo jsou nejbližší našim předkům, kdo se snaží najít známky jejich pradávného života a nám, současníkům, připomenout, že jsme jen hosty v místech, která

byla osídlena lidmi už dávno před námi. Martin se sice vyučil zedníkem a živí se jako obkladač, jeho skutečnou vášní je ale právě hledání stop, které nám tady po sobě zanechali předkové.

„Vztah k archeologii jsem získal na škole v Dolním Němčí díky paní učitelce Heleně Dobošové,“ říká Martin, kterému snad nikdy nemizí úsměv ze tváře. Jakoby se k němu hodil nápis na cedulce, kterou má na dveřích pokoje. „Pozor! Bezstresová zóna! Starosti, prosím, nechejte za dveřmi.“

Když se v roce 1996 přičenil do Ostrožské Lhoty, logicky utíkal jeho myšlenky do okolních polí, kam odcházel hledat jejich tajemství.

Prvním objevem byl střep z nádobí z období Velké Moravy, po něm následovaly další hledačské úspěchy.

Velká sbírka kamenů a dalších předmětů, o nichž jsem se zmínil na začátku tohoto povídání, je úžasným výsledkem jeho práce. Takovým výsledkem, že se díky

jeho nálezům a nálezům Páčů bude měnit dokončovaná kniha o Ostrožské Lhotě v kapitole o počáteční historii Ostrožské Lhoty.

„Když si prohlížím jeho nálezy, zdá se nepochybné, že lhotské území pod Svatým Antonínkem bylo osídleno dříve, než jsme dosud předpokládali,“ podotýká uznale Miroslav Vaškových, který si pochvaluje i množství nálezů.

Návrat k Velké Moravě

I když řadu věcí bude dál zkoumat, už nyní nabízí výklad toho, co je v domku všude kolem nás. „Je evidentní, že na katastru Ostrožské Lhoty bylo husté osídlení všech pravěkých kultur, že nekončilo pravěkem, ale sahalo až do období Velké Moravy,“ vysvětluje Vaškových. Pokud jde o čas, představte si 6. tisíciletí před naším letopočtem.

Martin i další napjatě poslouchají, tuší sice, že jejich sbírka by mohla přinést nové poznatky, ale

jistí si nejsou. Když tedy odborník z muzea pečlivě prohlíží jejich nálezy, každou chvíli se ptá Martin na jeho úsudek. „Toto by mě zajímalo. Řím to asi nebude, co říkáte?“ ptá se.

Z většiny jeho odpovědí může být spokojený. Potvrzuje se, že lhotští nadšenci mají cennou sbírku. Pazourky, hroty kuše i kopí, zlomky skleněných keltských náramků, zlomky římských nádob, importované z římských kolonií, opracované střepy s vlnovkou na povrchu z doby Velké Moravy, ucho z hrnce ze střední doby bronzové, přeslen, který sloužil jako závaží na vřeten, halštatská keramika. A také nejčinnější nález - velký keltský železný bojový nůž.

Je zvláštní držet všechny tyto předměty a myslet na to, že je vytvořil člověk v tak hluboké minulosti, že je pro nás nepředstavitelná.

Přehlídka je u konce, Martin začíná všechny objevy sklízet, bude mu to trvat hodně dlouho. Ale bude to dělat rád. „Já su velice spokojený,“ hodnotí ocenění sbírky.

Zároveň mluví o velkém vděku ke svým „lhotským předchůdcům“, tedy k Páčům. „Jsem velmi rád, že jsem tady po příchodu do Lhoty potkal právě je. Navazuji na jejich hledání, navíc jsme hodně v kontaktu,“ upozorňuje.

Setkání s těmito lidmi v Ostrožské Lhotě patřilo k těm nejvíce potěšitelným. Když jsme si nakonec sedli a já poslouchal jejich dlouhé „historické“ povídání, poznal jsem, jak zajímavě dokáží o minulosti vyprávět, jak se pod dojmem toho dívají na život i přírodu kolem nás.

Lhotští archeologové už přítom mají před sebou další cíl. Kromě pokračujícího hledání by si velmi přáli, aby v Ostrožské Lhotě vzniklo muzeum, do kterého chtějí věnovat všechny své sbírky. Ať se jim toto přání splní!

Radek Bartoníček

s námi se v moři odpadů neztratíte

KOVOŠROT
BAREVNÉ KOVY · HUTNÍ MATERIÁL
AUTOVRAKOVIŠTĚ · NEBEZPEČNÉ ODPADY
EKOLOGICKÉ PORADENSTVÍ · ♻️ SBĚRNÝ DVŮR
ELEKTROŠROT · UHLÍ A PALIVA
RECYKLACE PNEUMATIK
A ZPRACOVÁNÍ ODPADOVÉHO DŘÍVÍ

STARÉ MĚSTO · BRNĚNSKÁ 1372 · TEL.: 572 419 701 · 572 419 710
HODONÍN · VELKOMORAVSKÁ 26 · TEL.: 518 343 401 · MOB: 777 704 337
VESELÍ NAD MORAVOU · RUMUNSKÁ · TEL.: 518 322 384 · MOB: 775 704 375
STRAŽNICE · VESELSKÁ 746 · MOB: 777 704 323
UHERSKÝ BROD · VAZOVÁ 2143 · MOB: 724 418 502, 724 418 503

www.kovosteel.cz

Zemětřesení ve Veselí

Martin Bedrava (vlevo) byl před chvílí odvolán z funkce starosty města. KDU-ČSL a ODS vystřídala koalici ČSSD a KSČM. FOTO: Lenka Fojtiková

V pondělí 7. dubna po šesté hodině večer nastala ve Veselí nad Moravou radikální změna ve vedení města. Na jednání zastupitelstva odvolala těsná většina jeho členů starostu Martina Bedravu (KDU-ČSL), jeho místostarosty a celou radu, tvořenou především KDU-ČSL a ODS. Pro odvolání hlasovalo jedenáct zastupitelů, 5 z ČSSD, 3 z KSČM a 3 nezávislí – Vilém Reichsfeld a Jana Bartošová z Veselské volby 2002 a Marcel Řimák z Veselské perspektivy. Hlasování posledních tří bylo klíčové, protože do té doby měli koaliční smlouvu s vedením, pro jehož odvolání nyní hlasovali.

Tato nová koalice následně zvolila starostou Jaroslava Hanáka z ČSSD, a místostarosty Josefa Boulu z ČSSD a Viléma Reichsfelda.

Proč padl starosta a jeho lidé?

Ohlédnutí za radikální změnou na veselské radnici

Na předcházející straně si můžete přečíst ty nejpodstatnější informace o tom, co se stalo ve Veselí nad Moravou. Na této stránce bych se chtěl pokusit o malou analýzu toho, čeho jsme to byli vlastně svědky, proč a co tomu předcházelo.

Považuji za obrovskou škodu, že regionální média se omezila víceméně na základní povinné zpravodajství o tom, k čemu ve Veselí došlo, ale už se příliš nevěnovala detailnímu dění kolem radnice.

Zároveň ale sám přiznávám, že vyznat se co nejlépe v situaci na veselské radnici by vyžadovalo několikátýdenní bádání, protože dění je to spletité a samozřejmě zcela jinak vysvětlované vládou koalici a opozici.

Absence názorů „nezávislých“ lidí, kteří by se na toto dění dívali objektivně a bez emocí je velmi citelná a v konečném důsledku poškozuje samotné občany.

Odvážný postup starosty

Takže, pojďme se konečně podívat na veselskou radnici. Důležité je sice chování a rozhodování všech zastupitelů, klíčoví se ale zdají především dva „hráči“ – ex-starosta Martin Bedrava a místostarosta Veselí dřívější i nyní Vilém Reichsfeld – s oběma si můžete následně přečíst snad zajímavé rozhovory.

Hlavní příčina totální změny na radnici je zřejmá – opozici, tvořené ČSSD a KSČM, se podařilo získat tři „přeběhlíky“ z menších nezávislých sdružení, kteří do té doby podporovali, někdy více, někdy méně, koalici partnery z KDU-ČSL a ODS.

Stále více ale bylo evidentní, že v koalici to skřípe, že narůstá vzájemná nedůvěra a že „přeběhlíkům“ se přestává vedení radnice líbit.

Jestliže dnes vyjmenovávají důvody, proč se jim vedení nelíbilo, stěží zjistíme, zda tyto důvody byly skutečné nebo spíše zastírají podstatu toho, proč vedení svrhli.

Jisté je, že lidovecký starosta Martin Bedrava začal po svém příchodu na radnici praktikovat nepopulární politiku – upřímně řečeno, taková politika je kdekoliv sebevražedná a vyžaduje mít spolehlivé spojence, hodně

ha řešit (možná příliš přímočaře) zřízením církevní školy situaci ve školách, kdy ubývá ve třídách dětí. A pak samozřejmě také pokus udělat něco s naprosto katastrofální dopravní situací ve městě. Prostě co věc, to jistota konfliktů.

Předcházející řádky nemají sloužit jako obhajoba bývalého vedení, v jeho chování by šlo určitě najít chyby (například radniční informování o městě bylo až příliš jed-

odmítli, a „převrat“ se stal realitou. Nechávám na posouzení čtenářů, zda je takový spor důvodem k úplné výměně vedení města, někteří řeknou, že zcela jistě ano, jiní budou zřejmě oponovat. Tak už to ale v politice chodí, velkým věcem často předchází zdánlivě maličkosti.

Za velkou škodu ale považuji to, že ve veselské politice je příliš emocí a vzájemných antipatií, které se v řadě případů táh-

Nový starosta Jaroslav Hanák (uprostřed), který Veselí vládl už v letech 2002 - 2006. Vlevo komunistický místostarosta Josef Boula.

FOTO: Lenka Fojtíková

silné postavení a špičkové komunikační schopnosti. Ani jedno z toho starosta Bedrava neměl, opozice zcela logicky čekala na každé zaváhání a „odstřelovala“ ze všech pozic.

Není divu, čtyři roky ve městě vládla a byla přesvědčena, že její nástupci městu škodí.

A stačí se podívat podrobněji na to, co starosta Bedrava prováděl a čemu musela „levice“ přihlížet: kontrola na radnici, jak efektivně úředníci pracují. Rozhodnutí změnit nedobý systém několika městských organizací. Tlak na městskou policii, aby pracovala co nejlépe a více otevřeně. Sna-

nostranně). Májit spíše o určitou rekapitulaci, která ukazuje, že Bedravovo vedení se pokoušelo jít do ožehavých a dlouhodobých problémů Veselí naplno.

Spor kvůli novinám

Nakonec na začátku „veselského převratu“ stál paradoxně pouhý novinový článek – přesněji, článek v místních radničních novinách. Tři v té době ještě vládní zastupitelé byli přesvědčeni, že možná nejbližší starostův muž – lidovec Petr Kolář – zneužil noviny k útoku na jednoho z nich. Chtěli jeho odvolání, což lidovci

nou léta. A samozřejmě souvisejí s tím, že boj o moc je tady velmi těsný a dramatický, dva „tábory“ se přetahují a jedno má vždy o něco navrch. O nějaké kontinuitě vládnutí a rozhodování nemůže být řeč.

Na závěr se zmíním o jedné „drobnosti“. V dubnu se uskutečnila ve Veselí vernisáž obrazů. Objevili se na ní i místní politici z obou táborů, kteří na sebe málem naráželi - myslíte, že se pozdravili? V takovém prostředí je ale jen malá šance, že dění na radnici přinese městu prospěch. Uvidíme...

Radek Bartoníček

Toto vedení neposune město kupředu

Rozhovor s odvolaným starostou Veselí nad Moravou Martinem Bedravou

Ze dne na den „zmizel“ z veselské radnice lidovecký starosta ing. Martin Bedrava. Jeden den seděl v křesle starosty města a druhý den už byl mimo radnici i se svými osobními věcmi. V následujícím rozhovoru mluví s odstupem času o svých případných chybách i o tom, co jeho odvolání předcházelo.

Kde vy vidíte hlavní důvod toho, že koalice vedená vámi byla odvolána z funkcí a fakticky ztratila vliv na vedení města? Proč myslíte, že se někteří vaši dřívější spojenci postavili proti vám?

Hlavním důvodem bylo to, že se zalekli toho, pod co se podepsali při uzavírání dohody o koaliční spolupráci a pro co hlasovali během posledního půlroku. To znamená, že se zalekli prosazování nepopulárních změn - byť v konečném důsledku by tyto změny městu a tím i jeho občanům přinesly užitek. O tomto jsem přesvědčený.

Oni ovšem uvádí jiné důvody.

Důvody, které oni uvádí, považuji jen za určitou hru, při které se snaží odvést pozornost od podstaty jejich chování. Pro mě je jejich jednání nepochopitelné, oni naprostou většinu věcí nejdříve podpořili, ale když se tyto věci měly dotáhnout do závěru, tak to začali zpochybňovat bez toho, že by přišli s vlastním návrhem řešení daného problému. To je styl, který je mi cizí.

Myslíte si, že porušili koaliční dohodu nebo ne?

V dohodě o koaliční spolupráci je závazek smluvních stran řešit případné spory především vzájemným jednáním a hledáním shody. To oni nedodrželi.

Ale oni argumentují, že vás včas upozorňovali na některé problémy a žádali jednání. Tedy v tomto případě, který nakonec

vyústil v konec koalice, vás upozornili na chování vašeho stranického kolegy doktora Petra Koláře.

Oni se s námi ale nechtěli dohodnout, přišli s ultimátem, protože řekli, že nechtějí, aby náš zastupitel, doktor Kolář, byl v radě města. V tomto jim nešlo

na odvolání doktora Koláře z rady, neměl jste tušit, že to může skončit pádem vás a celé rady? Tedy, neměl jste s nimi více mluvit?

Pan Reichsfeld mně ještě v týdnu před odvoláním říkal, že i když jsme nevyhověli jejich požadavku na odvolání doktora Koláře, tak

Pan doktor pro mě určitě žádnou přítěží nebyl. On je člověk, který, když něco dělá, tak to dělá pořádně a důsledně. Je ohromně vzdělaný a pracovitý, na radnici odvedl opravdu ohromný kus práce, a podle mě ti dva hoši zjistili, že daleko snazší život je s komunisty a socialisty, kde si

„Ti dva hoši zjistili, že daleko snazší život je s komunisty a socialisty,“ říká exstarosta na adresu svých dvou dřívějších spojenců, kteří ho nakonec „dostali“ z radnice.

FOTO: RB

o žádnou vzájemnou dohodu. Tímto dle mě záměrně porušili dohodu o koaliční spolupráci, aby si již dopředu dělali alibi pro své další jednání.

Nemyslíte si ale, že jste se přesto při vedení města nebo při jednání s koaličními partnery dopustil nějakých chyb?

Nevím. Možná jsem moc důvěřoval dřívějším koaličním partnerům, Vilému Reichsfeldovi a Marcelu Řimákovi v tom, že jestliže se dohodneme na koaliční spolupráci a toto stvrdíme podpisem, tak to prostě platí.

Nechybí vám třeba více „politického čichu“ a předvídativosti? Jestliže jste jako KDU-ČSL na radnici odmítli jejich požadavek

že to nic nemění na naší další spolupráci. Proto jsem byl velmi překvapený, když několik dnů nato hlasoval společně s komunisty a socialisty.

Opravdu jim nešlo ještě víc „naslouchat“? Třeba se s nimi více radit o všem, co chcete jako koalice KDU-ČSL a ODS dělat?

Oni věděli o všem. Možná Marcel Řimák o trochu méně, protože nebyl denně na radnici, ale jestliže vám někdo zvedá ruku pro řadu věcí a neřekne, že je nějaký problém, tak o jejich problému prostě nevíte.

Ještě se zeptám na doktora Koláře. Nemáte pocit, že byl pro vás spíše přítěží?

můžou na něco hrát, kde je to o lůbivé politice. Problém je v tom, že pánové Reichsfeld a Řimák, na rozdíl od doktora Koláře, za rok a půl s ničím novým nepřišli, pouze zvedali ruce a teď kritizují.

Pokud jde o pana Řimáka, nechtěli jste ho odvolat z postu ředitele kulturního střediska?

Pan ředitel v minulosti hlasoval pro programové prohlášení rady města, že provedeme zefektivnění hospodaření všech městských organizací, tedy i jeho Městského kulturního střediska. Uvažovali jsme nad tím, že z MKS, které je městskou příspěvkovou organizací, by mohla být obecně prospěšná společnost, což zaručuje daleko transparentnější a efektivnější hospodaření

s finančními prostředky. A pokud by k tomu došlo, vypsal bychom výběrové řízení na post ředitele, do kterého by se mohl pan Římák jistě přihlásit.

Myslíte, že když hlasoval proti vám, hrálo roli i to, že mohl přijít o svůj post?

Podle mě toto hrálo rozhodující roli v jeho chování.

Teď se ještě zastavím u církevní školy. Za tu jste byl kritizován snad nejvíce. Některým se nelíbila přeměna státní školy na církevní, další tvrdili, že oproti původnímu slibu, kdy jste údajně řekl, že provoz školy město nebude platit, je tomu jinak. Nenastaly tedy v poslední chvíli změny v dohodě s arcibiskupstvím, o kterých vaši tehdejší kolegové nevěděli?

Samozřejmě, že ne. Jediné, s čím se nepočítalo, bylo to, že součástí smlouvy bude zachování výuky ve škole v Zarazicích. Protože požadavek pana Reichsfelda na zachování výuky v Zarazicích byl na stole, bylo potřeba toto řešit. Jinak nebyl ochoten podpořit smlouvu. Před rozhodováním v radě měl každý už upravenou smlouvu k dispozici. Ten, kdo všechno způsobil, to teď zpochybňuje. Je to jen a jen o charakteru toho člověka.

Takže nemáte pocit, že jste v řešení této věci udělal nějakou chybu?

Zvolené řešení je pro město Veselí nad Moravou ekonomicky výhodné, a to i včetně řešení Zarazic. A to podstatné: Bylo zaručeno, že dvě úplné základní devítileté školy – jejichž naplněnost je zhruba padesát procent - zůstanou zachovány. Úspora pro město, i když bude zachována výuka v Zarazicích, bude někde kolem tří milionů korun, které je možno vrátit zpět do školství. Chování a výroky bývalých koaličních partnerů k církevní škole ve Veselí beru jen jako pouhou záminku, kterou skrývají hlavní důvody toho, proč se rozhodli podpořit socialisty a komunisty. Tím je snadnější

život daný tím, že se neřeší opravdové problémy města, pouze se hraje na to, že se něco dělá pro občany.

Dřívější opozice ale poukazovala na to, že jste původně slíbil, jak město tyto náklady hradit nebude a nakonec se město zavázalo, že přece jen něco platit bude.

Provozní a mzdové náklady u církevních škol hradí stát. Ale je jasné, že ten stát nedá všechno, co si ta škola řekne. Jsou stanoveny normativy na žáka. Původně

Pohled Martina Bedravy

Z veřejných vyjádření bývalého starosty Martina Bedravy vyplývá, že za příčinu „převratu“ na radnici považuje jednoznačně chování zástupců menších stran, především svého místostarosty Viléma Reichsfelda a koaličního zastupitele Marcela Římáka.

Bedrava tvrdí, že tito muži dlouhodobě podporovali změny, které začala ve Veselí dělat koalice KDU-ČSL a ODS. Když ale měly začít tyto nepopulární změny platit, zalekli se podle něj Reichsfeld s Římákem reakce lidí a zvolili pohodlnější cestu domluvy s ČSSD a KSČM.

K tomu exstarosta dodává ještě jeden důvod. Ten údajně spočíval ve strachu zastupitele Marcela Římáka, protože připravované koaliční změny ve Veselí by ho mohly připravit o křeslo ředitele Městského kulturního střediska.

Martin Bedrava zároveň odmítá, že on sám či lidé kolem něj by se dopustili nějakých chyb. Velmi razantně přitom brání svého stranického kolegu a bývalého radního Petra Koláře, jehož odvolání požadovali právě Římák s Reichsfeldem.

Exstarosta rovněž odmítá podezření, že by se jím vedená koalice snažila „zbavit“ obou mužů tím, že by se za jejich zády domlouvala na vládnutí s ČSSD.

jsme měli s olomouckým arcibiskupstvím dohodu, že pod církevní školu půjde pouze hlavní budova na ulici Školní. Toto by finančně zvládli. Nakonec jsme se ale dohodli, protože to požadoval pan Reichsfeld, že na církev přejde i výuka ve škole na Zarazicích, která by se jinak pravděpodobně za rok zavírala kvůli neefektivitě provozu. Jenže dva a půl milionu korun, které jsou potřeba ročně na zajištění výuky v Zarazicích, nemělo Arcibiskupství olomoucké pokryto ze státního příspěvku, proto se hledal

způsob, jak toto řešit. Všechno se přitom řešilo velmi rychle ze dne na den. Nakonec jsme se dohodli, že cenu necelých dvou milionů korun bude hradit město formou úhrad cen energií.

Ale nestalo se, že byste informoval o nejnovějším vývoji v této kauze své koaliční partnery z menších stran se zpožděním?

Ne, o všem jsem je informoval včas, navíc například pan místostarosta Reichsfeld dokonce dohodu podpořil při hlasování.

údajně jednat za KDU-ČSL, a ten mi řekl, že u ničeho takového nebyl, že je to absolutní hloupost. A pokud jde o ODS, tam mělo jít údajně o poslance Waltra Bartoše. Nevěřím ale tomu, nedovedu si to představit.

Takže jste nic takového s ČSSD neplánoval?

Já jsem člověk, který když se s někým na něčem domluví, tak to platí. Jestliže jsme měli písemnou dohodu o koaliční spolupráci, bylo by pro mě naprosto nemyslitelné, abych své „spoluhráče“ podrazil. Možná jsem v některých věcech příliš důvěřivý.

Poslední otázka. Po jednání zastupitelstva jste vypadal hodně špatný. Zajímalo by mě, jestli se budete nadále věnovat veselské radnici a problémům města co nejvíce, jestli budete usilovat o to, abyste se v příštích měsících nebo po volbách pokusil vrátit do vedení města.

Stálo mě to všechno hodně sil, ale nejenom mě, ale i pana místostarostu Kozumplíka, se kterým se mně výborně spolupracovalo. Poté, co jsem skončil v pondělí na radnici, nastoupil jsem druhý den na Správu a údržbu silnic v Hodoníně. V zastupitelstvu budu nadále, jednání nového vedení radnice budu určitě také pečlivě sledovat. Pokud jde o volby, uvidíme, co bude dál. Do komunálních voleb je ještě daleko.

A pokud jde o nové vedení, nemyslíte, že se jim může dařit více než vám?

Nám se podařilo nastartovat mnoho užitečných věcí pro občany města i celý region, a tomu jsem rád. Sestava lidí, která je dnes ve vedení radnice, není schopna posunout město někam dále dopředu. O tom jsem přesvědčen. Bude jim stačit, pokud budou žít do konce volebního období z toho, co jsme my připravili.

Děkuji vám za rozhovor.

Radek Bartoníček

Původně jsme nechtěli koalici rozložit

Rozhovor s mužem, který dokázal být místostarostou za éry KDU-ČSL a ODS i ČSSD a KSČM

Byl místostarostou v letech 2002 až 2006, kdy Veselí nad Moravou vládli sociální demokraté a komunisté. Byl také místostarostou, když následně město vedla KDU-ČSL s ODS. A je místostarostou i nyní, kdy „převrat“ na radnici vrátil do vedení ČSSD a KSČM. Vilém Reichsfeld, člen nezávislého sdružení Veselská volba 2002, v posledních letech muž, který je u každého zemětřesení na radnici – a zdá se, že je tím rozhodujícím závažím na pověstné misce vah.

Jak se v současnosti cítíte, jak se vyrovnáváte s některými kritiky, kteří vás označují za „přeběhlíka“ nebo „zrádce“?

Kritika drtivě většiny bezjmených na internetových stránkách města mě rozhodně „nedrtí“ a po pravdě řečeno, počítal jsem s ní. S kritikou a urážkami musel žít i bývalý starosta pan Bedrava. Vyslovit sprostý a urážlivý názor v bezpečí anonymity je velice lehké. Hned po zastupitelstvu jsem dostal souhlasné SMS zprávy a volali mi taky různí lidé, od kterých bych podporu nečekal. Mezi těmi, kdo mě podpořili, byli i starostové obcí. Někteří to vyjádřili přímo, jiní mi třeba jen silněji stiskli ruku.

Někteří vaši kritici ale poukazují na to, že jste při klíčových hlasováních hlasoval stejně jako dřívější vedení radnice. Bylo tomu tak?

Hlasoval jsem shodně pro personální audit, zřízení církevní školy, o Smlouvě ve věci rozšíření vzdělávací nabídky v oblasti základního školství a spuštění procesu racionalizace vybraných služeb Města Veselí nad Moravou, pro řešení záležitosti s přeložkou silnice I/54 formou kruhových objezdů na stávajících stykových křižovatkách. Proti jsem hlasoval ve věci dokončení procesu

racionalizace vybraných služeb, protože jsem přesvědčen o jeho zásadních nedostatcích a nepromyšlenosti.

Nemyslíte si, že jste porušil koaliční smlouvu, která vás

„V poslední době se situace v radě města zhoršila natolik, že to vyvolávalo otázku, jak vůbec pokračovat ve spolupráci s našimi koaličními kolegy,“ tvrdí Vilém Reichsfeld.

FOTO:RB

vázala k původním partnerům, tedy i ke starostovi Bedravovi?

Koaliční smlouva konkrétně mluví pouze o provedení personálního a procesního auditu na městském úřadě. Proto nevidím žádné její porušení z mé strany. V koaliční smlouvě stojí, že se bude hledat řešení pro případné spory mezi jejími účastníky. To se nestalo a byl z toho zásadní problém. Další důležité kroky přicházely později, a tím, že

jsem pro ně hlasoval, jak už jsem uvedl, jsem s nimi i souhlasil. Pochybnosti jsem měl u hlasování v radě, které se týkalo smlouvy ve věci rozšíření vzdělávací nabídky v oblasti základního školství, a to konkrétně placení

V poslední době se situace v radě města – i pozice moje kolegy Marcela Řimáka – z našeho pohledu změnila a zhoršila natolik, že to vyvolávalo otázku, jak vůbec pokračovat ve spolupráci s našimi koaličními kolegy. Problémy se týkaly zejména zásadních rozhodnutí, která byla na jedné straně již učiněna, nebo nás ještě očekávala.

O jaké rozhodnutí šlo?

Zásadní byla reakce pana Řimáka na smlouvu s Arcibiskupstvím olomouckým, a to mimo jiné o finanční podpoře nově vzniklé církevní školy ve Veselí nad Moravou. S tím pan Řimák zásadně nesouhlasil a požadoval zveřejnění této smlouvy. Jako reakce na to bylo městskému kulturnímu středisku, které on vede, odebráno vydávání Veselských listů. A v jejich březnovém čísle pak následně vyšel článek „Opozice říká: Další změny jsou potřebné!“

Co vás v tomto článku rozzlobilo?

Tento článek, ve kterém jeho autor a náš tehdejší kolega radní Kolář obratně a účelově využívá nevráživost opozičního zastupitele proti panu Řimákovi, byl z naší strany pochopen jako akt odvety za Řimákův postoj k financování církevní školy. Je vůbec možné, že je schopen kolega provést něco podobného člověku, kterému by měl být vděčný za to, že díky jemu sedí on, starosta a vůbec my všichni na radnici? To byl pro nás zcela zásadní problém, na který jsme reagovali spolu s kolegyněmi, které rovněž podepsaly koaliční smlouvu prohlášením, ve kterém za tento čin požadujeme odstoupení pana Koláře z rady města, jinak odejdeme my z kóalice. To jsem předal starostovi 17. března 2008.

Problém – lidovecký radní Kolář

Pojďme tedy k tomu, co se ve Veselí odehrálo. Myslím, že není možné položit na začátek jinou otázku než tuto – proč jste takto postupoval?

Co následovalo?

Vzhledem k tomu, že o pár dní později jsme byli seznámeni s tím, že lidovci neodvolají pana Koláře z rady, došlo k naplnění druhé zmíněné možnosti. To však automaticky neznamenalo, že máme v úmyslu udělat to, co se stalo na zastupitelstvu 7. dubna 2008. Věděli jsme, že situace se tím vyhrotila, ale další kroky jsme podmínili tím, že budeme jednat až poté, co dostaneme signály o tom, že naši bývalí koaliční kolegové z KDU-ČSL sa ODS osloví opozicí s cílem zbavit se nás.

Jak dlouho jste zvažoval, že odejdete z koalice s KDU-ČSL a ODS?

Jak jsem již naznačil, naším úmyslem nebylo původně koalici skutečně rozložit, ale chtěli jsme pouze vážně poukázat na to, že metody pana Koláře nemůžeme akceptovat. Tímto způsobem jsme se proti nim ohradili. Mluví v množném čísle, protože se zdaleka nejednalo o jediný jeho čin, vůči kterému jsme měli velké výhrady.

A kdy jste se rozhodl definitivně?

Definitivní rozhodnutí padlo až v prvním dubnovém týdnu, když jsme zjistili, že naši bývalí kolegové začali jednat o případném vytvoření jiné koalice, tedy koalice bez nás. K rozhodnutí vyřešit situaci tak, jak se to stalo, jsem dospěl ve středu 2. dubna večer.

To znamená, že jste se rozhodli pro odvolání starosty necelý týden před zasedáním zastupitelstva. Myslíte, že to bylo to nejlepší rozhodnutí?

Od druhého dubna letošního roku jsem opět našel těžce pošramocenou rovnováhu, protože jsem opravdu neviděl jinou možnost jak situaci vyřešit. Pan Raška se na zastupitelstvu sedmého dubna vyjádřil na adresu nás „zrádců“ asi v tom smyslu, že bychom snad šli do koalice i s Rychlými šípy. A mě v tom okamžiku napadlo, že je to

rozhodně lepší než být v Bratrstvu kočičí pracky.

Jmenoval jste tedy chování pana Koláře, církevní školu a údajné jednání o koalici KDU-ČSL, ODS a ČSSD. Bylo ještě něco, co podle vás starosta a další odvolání členové rady řešili špatně?

V důležitých rozhodnutích, jako byla například přeložka nebo racionalizace vybraných služeb

Pohled Viléma Reichsfelda

Z veřejných vyjádření Viléma Reichsfelda vyplývá, že tento dřívější a zároveň i nynější místostarosta města vidí příčinu „převratu“ na radnici jednoznačně v chování dřívější koalice KDU-ČSL a ODS.

Reichsfeld tvrdí, že zástupci koaličních stran se snažili prosadit některé změny ve Veselí za každou cenu, aniž by je pořádně vysvětlili nebo o nich byli ochotni vést skutečnou debatu s odborníky. Přitom údajně nebrala koalice vážně ani zástupce menších stran, díky kterým mohla ve Veselí vládnout.

Tento stav podle něj vyvrcholil ve chvíli, kdy se proti nim postavil v té době vládní zastupitel Marcel Řimák, kterému se nelíbil postup koalice při zřizování a financování církevní školy. Podle Reichsfelda se Řimák dočkal pomsty, když mu prý zástupci KDU-ČSL a ODS hrozili, že ho připraví o post ředitele městského kulturního střediska.

Definitivním koncem koalice bylo podle Reichsfelda to, že koalice začala jednat s ČSSD o tom, že by socialisté vystřídali na radnici právě zástupce menších stran.

ve Veselí nad Moravou, nebyla vůbec vedena odborná diskuze, a když tak, tak pouze účelově. Názor odborníků, ale i dalších, kteří chtěli k těmto tématům diskutovat, nebyl žádaný a nebyl ani brán v potaz, pokud nepodporoval zamýšlený výsledek. Jak radní, tak zastupitelé měli buď intuitivně, nebo nejraději politicky rozhodovat o věcech, které jim nebyly vysvětleny, a když byly vysvětleny, tak pouze jednostranně.

Exstarosta Bedrava se snažil řešit problémy

Jaký byl podle vás Martin Bedrava jako starosta?

Pan Bedrava by byl jistě starostou, se kterým se dá vyjít i dobře

spolupracovat, přestože naše názory byly v lecčems rozdílné. Z mého pohledu ale vsadil na lidi, spíše tedy na jednoho, který v radě při tvoření a prosazování záměrů dominoval a nebral příliš ohled na to, zda o nich všechny přesvědčil a zda s nimi souhlasí. V případě, že tomu tak nebylo, podnikal odvetná opatření, jejichž metody nemají příliš společného s chováním slušného člověka.

neměl, bylo překotné projednání spíše k tíži, a to i přes argumentaci, že šetříme městu finanční prostředky. To nemusí být vždycky zásadním kritériem, a zejména ne u tak velmi zásadních rozhodnutí.

Vy tvrdíte, že bývalé vedení jednalo za vašimi zády o spojenectví s ČSSD. Bylo tomu opravdu tak, můžete zveřejnit nějaký „důkaz“?

Důkaz o takovém jednání na papíře samozřejmě neexistuje. Tak to samozřejmě nefunguje. Mám za to, že tyto věci se domlouvají ústně. Například se o zprostředkování požádají politicky spříznění lidé na jiných úrovních. Tak se to stalo i v tomto případě a doposud to také nikdo nepopřel, když na to přišla řeč.

Nyní jste tedy místostarostou nového vedení. Proč si myslíte, že nové vedení bude lepší, v čem má nový starosta podle vás silnější stránky oproti tomu odcházejícímu?

Nejsem si jistý, že takto se dá formulovat otázka k vedení radnice. Musím ale věřit tomu, že každé vedení má v první řadě základní cíl a tím je udělat co nejvíc pro občany a jejich město. A to může každé vedení vidět v něčem jiném. Na detailnější popis toho, co chce udělat nové vedení je ještě brzy. V každém případě by to ale měly být věci, které najdou podporu nejen v koalici, ale u většiny zastupitelů.

Vy nové koalici věříte?

V nově utvořené koalici jsme již jednou byli celé volební období, a přes problémy, které ji provázely (a provází asi všechny takové spolky), jsme si na konci mohli říct: Neudělali jsme si žádný podraz a jednali vždy na rovinu. Že k jejímu vytvoření nedošlo po volbách v roce 2006 mělo jiné důvody. Proto jsem neměl žádný zásadní problém domluvit se na ní opět v původním složení.

Děkuji za rozhovor.

Radek Bartoníček

O záchraně krojů i tradic ve Střílkách

Čím více jezdím po Slovácku, tím více žasnu nad jeho pestrostí. Podívejte se tentokrát na „hranice“ Slovácka.

Místní kulturák byl plný lidí, mnohé skutečně zajímalo, jak vypadal kroj, v němž chodili jejich předci. FOTO: RB

Jedna věc mě na Slovácku stále a stále překvapuje. Kolik zajímavých lidí je tady možné potkávat, kolik pestrosti je v jeho jednotlivých místech, kolik aktivity, nadšení, kolik projektů, které si zaslouží pozornost! U nás na Ostrožsku a Horňácku, Strážnicku, Hradištsku, Brodsku, Kyjovsku nebo třeba na Podluží. Vydejte se na cesty a přesvědčte se také. Věřte mi, čeká vás cesta plná překvapení, inspirace a naděje.

O jedné vám budu nyní povídat. Vedla do Střílek, vesnice za buchlovskými horami, tedy na samou hranici Slovácka a Hané, kde byste toho možná ani moc nečekali.

Jenže - nechejte se překvapit. Na příštích řádcích si přečtete o vztahu k tradicím, historii, folkloru, o zvláštním nadšení pro spolkový život a záchranu toho, co nám zanechali naši předchůdci.

Možná by má zpráva ze Střílek mohla znít takto: „Cimbálová muzika Lintava z Kunovic, malé i větší děti v krojích a lidové písničky. To vše mohli vidět a slyšet lidé, kteří přišli do Kulturního domu ve Střílkách.“

Kroj z roku 1814

Jenže taková zpráva by asi nevyjádřila to nepodstatnější,

o co ve Střílkách šlo. Ve Střílkách totiž ani tak nešlo o „nějaké“ vystoupení cimbálovky nebo dětí - to byste si mohli říci, že takových vystoupení jsou na Slovácku každý víkend „mraky“. Ve Střílkách bylo fascinující něco jiného.

Skupinka nadšenců se pustila do obnovy krojů z roku 1814, které prakticky v této vesnici už dávno zanikly. Sesbírali spoustu dokumentů a dalších informací, a tak krůček po krůčku dávali kroj dohromady. Nakonec sehnali i dobrého člověka, který jim poskytl peníze a výsledek byl úžasný - kroje se podařilo ušít! Kde? U „nás“ v dílnách Tradic Slovácka v Blatničce, Střílečtí mluvili o dílnách jen v dobrém! Zatím je tedy ušitý dívčí kroj, pokračovat by se mělo s mužskými. Mimochodem, už se také pokračuje!

Nyní už si možná dovedete lépe představit, jaká atmosféra ve Střílkách byla. Docela starý sál byl plný, spousta místních se přišla podívat - kdoví, kdy naposledy byli na něčem, co by mělo spojitost s tradicemi a folklorem. Nyní ale přišli, někteří si dali pivo v klasickém staromódním výčepu, a pak už seděli a těšili se.

To ale nebylo všechno. Několik maminek doslova z ničeho vytvořilo ve Střílkách i dětský folklorní kroužek. Bylo nesmírně povzbuzující pozorovat tyto děti,

malé i trochu větší, jak se na vystoupení těšily, kolik daly do tančení a zpívání nadšení.

Vůbec přitom nevadilo, že nešlo o žádné profesionální představení, největší síla byla právě v jejich rozhodnutí začít a vše dělat s nadšením. A to se týkalo všech, nejen dětí, ale také maminek, babiček, vlastně celé obce - i těch chlapů, kteří chodí nejraději na pivo nebo na fotbal.

Anketa - kam patříme?

A to jsem vám neprozradil o setkání ve Střílkách mnohé další. Byl jsem nadšený, když jsem například slyšel, jak se jeden z místních krojovaných mládenců hlásil ke Slovácku, jak mluvil o tom, že očima odborníků

jakoby Střílky nepatřily svou polohou nikam, a nikdo z Hané ani Slovácka o ně nejevil příliš zájem.

Nebo další věc. Hned u vchodu byl lísteček do ankety, ve které mohli lidé odpovídat na celou řadu dotazů - třeba právě o tom, ke kterému regionu je táhne srdce, jaké doma dodržují tradice nebo jestli mluví ještě nářečím. Prostě, ve Střílkách to byla radost, radost, radost. Spíš bych to chtěl nyní říkat pokorně, opatrně a tiše, ne to nějak moc křičet do světa, protože bych si strašně přál, aby tento pramínek nadšení dál nabíral na síle a nijak se neztenčoval. Proto už mlčím....

Radek Bartoníček

Tak vypadá střílečský ženský kroj, který se podařilo místním folkloristům obnovit. FOTO: RB

V Hluku se ukázali králové i družina

Ojedinelá krojovaná zábava v obraze

V Hluku vztah k tradicím a historii ještě úplně nezemřel. Velmi dobře to bylo vidět na místní krojované zábavě, která měla jednu unikátní zvláštnost - poprvé se na ní v krojích představil nový král s družinou i mnozí dřívější králové. A v zaplněném sále bylo cítit, že tyto tradice se přece jen přenáší i na některé mladé, kteří pojedou jízdu králů letos. Hluk se nikdy nesnažil stát oblíbenou turistickou destinací, jejímž hlavním tahákem by byla jízda králů - o to více ale touto tradicí někteří místní lidé ještě žijí. **RB**

Začínáme samozřejmě letošním králem - Lukášem Šimčíkem.

Nejstarší žijící král Vavřín Dufka mluví se zaujetím do kamery České televize.

A toto je už druhý nejstarší žijící král - pan Rybníkář, který dokáže zajímavě vyprávět.

Všichni tři králové na „oficiálním“ snímku fotografa Martina Sekaniny.

Vpravo paní Lekešová, která večer v Hluku výborně moderovala. Sklidila velký potlesk!

Rodiče krále Lukáše s nejmladším synem. Pro úspěch jízdy králů dělají maximum.

Tady už si kluci berou Lukáše mezi sebe. Družina a král si musí rozumnět.

Večer bylo představeno také téměř třicet členů družiny. Zájem o jízdu je velký.

Všichni kluci přišli na večer v kroji. Účast ani kroj přitom nebyly povinné.

Samozřejmě nechyběl přípitek. Tento byl první a určitě ne poslední.

Pan Pospíšek, který pečlivě dohlíží na to, aby příprava na jízdu králů byla co nejlepší.

Po představení králů i družiny se už rozjela zábava, nechyběli ani verbíři.

Mezi tančícími jsem si povšiml i hluckého starosty Jana Šimčíka a jeho manželky.

A tady je bývalý místostarosta pan Rybníkář, jeden ze znalců hlucké historie.

To je tanec! Pořádné temperamentní a půvabný - Hlučanka Michaela Hrdinová.

A další dáma. Tato seděla mezi diváky. Určitě by jí to slušelo také při tanci.

Nevšední život se sportem a hudbou

Setkání s kantorem Antonínem Pšurným z Velké nad Veličkou

Antonín Pšurný celý život sportoval, zúčastnil se i mistrovství světa veteránů ve Švédsku, kde házel diskem. Ke sportu přivedl velké množství mládeže, ještě ve svých 73 letech cvičil žáky Sokola. FOTO: RB

Pozor, připravte se na to, že tento portrét muže do dnešních časů příliš „nepasuje“. Mluví totiž o věcech, které se vytrácejí z naší paměti a těm mladým už možná neřeknou vůbec nic. Tento muž mluví o Masarykovi, o sokolech nebo o vlastenectví. A několikrát také prohlásí, že desatero Boží považuje za nejlepší zákon, jaký lidstvo má. Kantor na odpočinku, absolvent Filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, osmdesátiletý profesor Antonín Pšurný z Velké nad Veličkou.

Rodiče jako vzor

Vyprávění o něm by mělo začít vzpomínkou na jeho otce Cyrila. Vždyť právě životy rodičů často předurčují život jejich dětí. A rodiče z „dávných časů“ svou - na

dnešní dobu až neuvěřitelnou - aktivitou děti mnohdy inspirovali.

Otec Antonína Pšurného zakládal v Milokošti jako pětadvacetiletý mladík Orel, cvičil v něm, hrál divadlo, zpíval v operetě a za svůj velký vzor považoval tehdejšího arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana - jeho vztah k němu možná pochopíte ještě lépe z následující informace. Svému synovi dal jméno Antonín Cyril.

„Od rodičů jsem dostal do kolébky to nejdůležitější pro život. Víru v Pána Boha, nosím ji v srdci, ba v srdci srdce svého - jak napsal Shakespeare,“ vypráví už tento syn Antonín, který svým životem určitě otci ostudu neudělal.

Na hospodě v Milokošti, která patřila jeho rodičům, byla dokonce nedávno odhalená pamětní deska, věnovaná právě synovi. „Já, žijící člověk, mám pamětní

desku. Při jejím odhalování jsem se tak styděl, říkal jsem si, ani Václav Havel nemá pamětní desku, a nějaký Tonda Pšurný ano,“ podotýká s úsměvem.

Ale vraťme se ještě do dob jeho rodičů. Milokošť v té době žila jiným „tempem“ než dnes, například v roce 1934 tam bylo za jediný rok dvacet tři plesů a devět divadelních představení - vše si samozřejmě připravili místní lidé.

A když v roce 1931 projížděl přes nádraží ve Veselí nad Moravou prezident Tomáš Garrigue Masaryk, tísnily se všude v okolí tisíce lidí. To byl svátek!

Samozřejmě mezi lidmi nemohli chybět ani Pšurní, maminka oblekla svého čtyřletého syna do kroje a otec si ho posadil na ramena. „Dodnes to mám před očima. Tak mi to utkvělo v paměti. Já, kluk z orelské rodiny, vlas-

tenecky vchovaný, jsem jako malý viděl živého prezidenta Masaryka. Vztah k němu ovlivnil celý můj život,“ říká Antonín Pšurný. A ještě jednou se vrací do dětství.

„Tatínek nás, sourozence, posílal na mše, na poutě, na milovaný Antonínek. Pěšky jsme šli z Milokoště, v kapse jsme měli korunu padesát. Ten vztah k víře a vlastenectví jsme měli v sobě. Ty dobré stránky v nás se nepokazily ani válkou, hluboko v duši nám zůstal odpor k Němcům jako okupantům a pak také ke komunistům.“

Setkání se sportem

Mladý Antonín Pšurný odchází před válkou, v roce 1938, na gymnázium do Uherského Hradiště. Tady potkává učitele, který dokáže ho i další žáky strhnout pro Sokol - tedy „konkurenta“ Orli. „Naši neprotestovali, tak jsem se stal nadšeným Sokolem,“ vysvětluje.

V tomto okamžiku bychom mohli upozornit, že vzniká jeho vášnivý a celoživotní vztah ke sportu, který trvá i v současnosti.

Sport mu byl blízký vždycky, hodně cvičil na náradí (ví dnes někdo, co znamenalo cvičit na náradí?), vyhrával plavecké závody, byl členem mužstva ragby, které hrálo i proti Rumunsku. Ze všeho nejvíce ale propadl atletice, v níž se věnoval především hodu diskem.

Stal se trojnásobným dorosteneckým mistrem republiky v hodu diskem (ale i vrhu koulí), třikrát překonal v hodu diskem československý rekord, a ještě ve svých padesáti letech se účastnil mistrovství světa veteránů ve Švédsku. I v jeho vztahu ke sportu byl ale vždycky vztah

k zemi, ve které se narodil. Velmi rád například vzpomíná na sokolský slet v roce 1948, kdy jako dvacetiletý cvičil na pražském Strahově se skupinou dorostenců, které na cvičení připravoval. A nechyběl ani mezi šestnácti tisíci muži, kteří na Strahově předvedli slavnou skladbu s názvem Věrní zůstaneme.

Dvěstě tisíc diváků na stadionu aplaudovalo, mnozí sokolové měli v očích slzy, protože tušili, že jde o poslední závan svobody. Následně byl Sokol zakázán a mnozí jeho členové tvrdě pronásledováni. Tlak komunistického režimu pocítila také rodina Pšurných, při znárodnování soukromého majetku jim byla bez náhrady ukradena hospoda v Milokošti.

Antonín Pšurný se upnul právě na sport, řadu let učil na gymnáziu ve Strážnici češtinu a tělesnou výchovu. Podílel se na výchově mnoha studentů, velmi rád například vzpomíná na svého žáka a nynějšího arcibiskupa Jana Graubnera.

Jako učitel tělesné výchovy měl zásluhu na mnoha úspěších svých svěřenců, strážnické gymnázium například dovedl několikrát do celostátního finále škol v atletických soutěžích. V roce 1983 skončilo gymnázium dokonce v celém Československu třetí, za dvěma sportovními školami ze Slovenska.

V roce 1992 obdržel Antonín Pšurný nejvyšší pedagogické vyznamenání - Medaili J. A. Ko-

Nejen sport, ale také láska k Horňácku a hudbě - to jsou hodnoty Antonína Pšurného.

FOTO: RB

menského. Sport mu přinesl také mnohá přátelství, to se slavným běžcem Emilem Zátopkem trvalo od roku 1944 až do Zátopkovy smrti.

Láska k hudbě

O životě Antonína Pšurného by šlo mluvit dlouhé hodiny, vředy některé kapitoly jeho života jsme zatím ani nevzpomněli - například jeho vřelý vztah k umění, hlavně k hudbě, řadu let zpíval ve známém Horňáckém mužském sboru z Velké nad Veličkou, mnohokrát také vystoupil jako moderátor na slavných Horňáckých slavnostech. Na setkání s panem Pšurným je ale zajímavé i to, že se neskládá „jen“ ze vzpomínek. On svůj

život žije naplno i v současnosti a tam, kde mu síly stačí, se snaží pomáhat dodnes. Třeba zpěvem v chrámovém sboru nebo v Sokolu, který patří ve Velké nad Veličkou k těm nejlepším v celém širokém regionu.

„Myslím, že se to tady ve Velké snažíme dělat bezvadně, máme nejlepší výsledky z celé župy od Břeclavi až po nás,” upozorňuje. Vzápětí ale s lítostí v hlase přiznává, že jde pouze o odlesk dávné slávy Sokola, který dopltil na více než čtyřicetiletou vládu jedné strany.

„Komunisté Sokol skoro vygumovali. V roce 1968 jsme sice Sokol krátce znovuobnovili a já hned začal nadšeně cvičit s kluky, ale báb ho, přišly tanky a opět nastala devastace. A teď po dvou generacích to horko těžko látáme, už jsme staří, muži ani mladí lidé necvičí. Sokol je na ústupu, a to i tady ve Velké, kde všechno stojí na cvičenkách,” komentuje nynější stav. Tady by bylo správné vzpomenout jeho paní, která je našemu

povídání přítomna, a sám autor tohoto článku se cítí provinile, že jí věnuje jen tuto zmínku. Zvláště, když je patrné, že paní Pšurná žije také bohatý život a na svého muže i rodinu měla vliv větší než kdokoliv jiný - vředy jsou spolu manželé už 55 let!.

Tady tedy mluví paní Pšurná: „Svět se velmi změnil. Dnes už

nikdo s dětmi neprobírá, co je dobré a co je špatné. Ony to často vůbec nevědí,” posteskně si. Manželé Pšurní mají mnoho společného - například vztah k Masarykovi. Co by z jeho slov vzpomněli? „Nebát se a nekrást,” říká pan Pšurný. „Pravda vítězí,” dodává jeho paní.

O manželech Pšurných možná napoví nejvíce ještě tato poslední informace - všechny tři děti a osm vnoučat vychovávají podle svých slov k hodnotám, které sami ctíli. Tedy k lásce k Bohu, k hudbě a sportu. Nediňte se proto, že celá rodina Pšurných pečuje o to, aby Sokol ve Velké nezahynul. Pan Pšurný například ještě v 73 letech cvičil žactvo!

Když Antonín Pšurný vypráví, je evidentní, že nejšťastnější je, když mluví právě o rodině - například o tom, jak se všichni scházejí o Vánocích u jednoho stolu.

To otevře pan Pšurný Bibli a začne číst Lukášovo evangelium: „I stalo se v těch dnech, že vyšlo poručení od císaře Augusta....”

„V Bibli jsou nádherné myšlenky, ty mně dělají na srdci dobře. Desatero Boží považuji za nejlepší zákon, jaký kdy byl vymyšlen,” prohlašuje pan Pšurný.

Radek Bartoníček

Se svou manželkou letos na jaře.

FOTO: RB

Seznamte se, toto je mladé Horňácko

Pár slov o tom, jak se mění vztah učitelů i dětí k folklóru

Následující fotky vám snad alespoň trochu přiblíží atmosféru, která letos v dubnu panovala na dětské folklorní přehlídce Mladé Horňácko. Fotky jsem dělal loni i letos, kdy bývá přehlídka „roztažena“ do tří dnů.

První den jsou diváky žáci základní školy ve Velké nad Veličkou, druhý a třetí den je určen pro veřejnost, jeden den v Lipově, druhý den ve Velké nad Veličkou.

Co jsou to hrábě?

Mladé Horňácko je největší přehlídkou dětského folkloru tohoto regionu. Pokud chcete nahlédnout do jeho budoucnosti, je dobré se pohybovat právě na takové akci.

Někteří by možná namítli, že jde o klasiku, pravidelnou akci, která se opakuje rok co rok, letos už po třicáté šesté. O takových ak-

cích se už ani moc nepíše, nikdo ani není překvapen, že existují, a tak nepřichází ani žádná větší radost nad tím, že je tady stále ještě máme - což je samozřejmě obrovská škoda!

Co by tedy bylo dobré napsat k následujícím fotkám?

Snad nejdůležitější je povědět, že lidová hudba na Horňácku stále žije a bude žít i dál. To je takřka jisté. Jen se zdá, že mohutně tryskající pramen je v ohrožení. Proč?

Dětí, ale i dospělých, kteří se tady na Horňácku zajímají o folklor ubývá. Stejně tak ubývá obecnostva. Různých koníčků a vábení je tolik, že případní zájemci utíkají od folkloru všude možně, „dostat“ děti k němu a udržet je u něj, je stále obtížnější.

Leccos naznačují i čísla. V minulosti se představovalo na Mladém Horňácku přes 300 dětí z několika základních škol a Zák-

ladní umělecké školy ve Velké nad Veličkou, nyní jich bylo přes 200. Je docela možné, že úbytek souvisí s přece jen početně slabšími ročníky na školách, od dětí jsem ale slyšel, že i spolužáků, kteří nemají k folkloru či tradicím žádný vztah, evidentně přibývá.

Navíc se začínají vytrácet i diváci. Učitelé, kteří jezdí na přehlídku řadu let, se shodovali, že diváků

bývalo více, například sál ve Velké býval doslova narvaný. Zároveň je také evidentní, že stále modernější svět mění zásadně vztah dětí například k tématům a předmětům, které jejich připravená vystoupení doprovázejí. Příklad: Na Mladém Horňácku například vystupovala děvčata - ne zrovna už nejmenší - která pracovala ve svém pořadu

s hráběmi. Když jsem se jich ptal, jestli už někdy s hráběmi pracovaly, všechny kroutily hlavou, že ne. A podobně se vytrácejí ze života děti mnohé další věci, o nichž zpívají nebo tančí.

Chvála kantorům i vedoucím

Nejraději a nejdéle bych tady chtěl psát o těch, kteří se dětem věnují. Někteří to dělají už desetilet, což je obdivuhodné.

Platí o nich přitom to samé, co jsem napsal o počtu ročníků Mladého Horňácka. Už se o nich nikdo moc nezmiňuje, nikdo není překvapen, že existují a stále se dětem věnují, a málokdo jim dá najevo, jak moc si jejich práce váží.

Tato generace navíc bude vystřídána generací učitelů, kteří už jsou ze zcela jiného „světa“. Jsou to vesměs učitelé, kteří k lidové hudbě, folkloru a tradicím žádný vztah nemají, a tak se nechávají kupříkladu slyšet, proč nějaký folklorní soubor, když postačí třeba kroužek keramiky (nic proti keramice).

Naštěstí jsou stále ještě učitelé a vedoucí, kteří považují za důležité pěstovat u dětí vztah k lidové hudbě, k domovu, kde žijí, k životu předků. Díky moc za tyto nadšence!

Když se ale s odstupem několika dnů za přehlídkou ohlížím, mám

především pocit jakési naděje. Naděje, která pramení ze samotných účinkujících, dětí, na kterých mnohdy bylo vidět, že je folklor baví, stejně jako na jejich učitelích, kteří s dětmi každé vystoupení doslova prožívali.

Radek Bartoníček

Foto: RB, Lenka Fojtíková

(Další fotky najdete na stránkách www.slovackoDNES.cz)

Horňácké mládí aneb kdo vystupoval na Mladém Horňácku 2008

JAVORNÍČEK	ZŠ Javorník	ved.: Jarmila Kučerová
KRAHULÍČEK	ZŠ Kuželov	ved.: Šárka Hlahůlková
LHOTÁČEK	ZŠ Nová Lhota	ved.: Jana Švrčková, Jarmila Nosková
LIPOVJÁNEK I	ZŠ Lipov	ved.: Jarmila Ovečková, Renáta Galečková
LIPOVJÁNEK II	ZŠ Lipov	ved.: Věrka a Jožiček Jagošovi
LÚČÁNEK	ZŠ Louka	ved.: Antonín Mička
VELIČÁNEK I		ved.: Anna Kománková, Jiří Šácha
VELIČÁNEK II		ved.: Jana Švrčková, Magda Petříková

MUZIKY:

CM Lipovjánku	ved.: Petr Galečka, prim.: Roman Sokol
CM ZUŠ Velká st.	ved.: Petr Hlahůlek, prim.: Roman Sokol
CM ZUŠ Velká ml.	ved.: Petr Hlahůlek, prim.: Anna Prášková
CM s primášem Janem Minksem	

Od pádlování až po fotbal

Portrét Petra Pojezného, sportovního ředitele 1. FC Slovácko

Od svých deseti let sedal do lodě na blízkých štěrkopískových jezerech, kde odpádlaval neskutečné množství kilometrů. Měl svůj velký kanoistický sen a ten se jmenoval titul mistra světa.

Ve svém oblíbeném sportu to dotáhl daleko, hodně daleko, až na samý vrchol snažení každého sportovce. Před třemi lety se mu jeho sen splnil. Stal se mistrem světa na dračích lodích. Je to určitě jeden z nejlepších sportovců našeho okresu – jmenuje se Petr Pojezný a bydlí v Ostrožské Nové Vsi.

„K vodě mě přitáhl brácha, v té době jsem ještě koketoval s fotbalem a hrál za Ostrožskou, to bylo ještě na starém škvárovém hřišti,” vzpomíná Petr Pojezný na své začátky a vysvětluje, proč se rozhodl právě pro kanoistiku. „Na vodě jsem byl od samého začátku daleko víc úspěšný než ve fotbale, proto to vyhrála kanoistika. Ještě dnes se snažím minimálně dvakrát týdně zajít do loděnice. Dřív to byla pro mě obrovská dřina, ale dneska je to výborný odpočinek.”

„Já to nepovažuji za nějaký můj vrchol, spíš jsem to považoval v té době za nezbytný krok.”

V posledních letech ale přeseďlal na úplně jiný sport. Nehleďte ho u vody a jeho milované kanoistiky. Každý den ho můžete potkat na fotbalovém stadiónu v Uherském Hradišti. V každém zápase pečlivě sleduje fotbalisty a patří mezi ty, kteří mají výrazné slovo, který z nich bude v bílém dresu Slovácka bojovat o návrat do vytoužené první ligy.

Jsem schopen odejít

Před necelým rokem koupil fotbalový klub v Uherském Hradišti podnikatel Zdeněk Zemek a do představenstva 1. FC Slovácko si vybral právě jeho – dvaatřicetiletého bývalého kanoistu. Tento muž mluví - vzhledem ke

svému dosavadnímu postavení v uherskohradištské kopané, až příliš skromným a tichým hlasem. „Já to nepovažuji za nějaký můj vrchol. Bral jsem to tak, že ten klub to potřeboval a já jsem to

nomické ředitelky klubu Marcely Mrázkové. „Že jsme vybrali zrovna Petra, to bylo logické. Situaci v klubu dokonale znal. Fotbal potřebuje poctivé a pracovité lidi, a to Petr je. Potkali jsme se

chtěl dělat to, co jsem vlastně vystudoval. Když přišla nabídka z akademie Slovácka, tak jsem vůbec neváhal,” vysvětluje šéf Slovácka.

„Kdyby to trénoval kdokoliv jiný,

Petr Pojezný je součástí nejvyššího vedení 1. FC Slovácko. Vlevo ekonomická ředitelka klubu ing. Marcela Mrázková, vedle které stojí majitel klubu Zdeněk Zemek. Vpravo Petr Pojezný.

Foto: 1. FC Slovácko

udělal. Po té funkci jsem ani nijak závatně netoužil. Když bude klub potřebovat nějakého lepšího odborníka, tak jsem schopný klidně svoji pozici přepustit a pracovat pro klub někde jinde,” tvrdí. Říká také, že ani čas na rozmyšlenou vlastně neměl. „Všechno se to seběhlo strašně rychle, musel jsem jednat okamžitě, vlastně ani nebyl čas o tom nějak přemýšlet. Celá věc se realizovala v jeden den.”

O tom, že Petr Pojezný nebyl vybrán do čela klubu náhodou a je ve své práci opravdu dobrý, svědčí i slova dalšího člena představenstva Slovácka, eko-

v rámci auditu a nám bylo hned jasné, že to je člověk do vedení klubu. Nikoho jiného jsme ani nehledali.”

Výměny trenérů nelitujeme

Zdá se vám podivné, že bývalý kanoista, který léta hleděl do vody, velí dnes fotbalistům? Jak se vlastně objevil ve fotbalové akademii? „Po gymnáziu jsem šel studovat do Prahy Fakultu tělovýchovy a sportu, obor sportovní management a tělovýchova. V kanoistice se tento obor nedá příliš využít, tam je to spíš o trenérství, a já jsem

tak se mužstvo bude trápit úplně stejně.”

Už v prvním roce svého působení v klubu měl tento chlapík z Ostrožské Nové Vsi velký podíl na tom, o čem si povídal celý fotbalový národ. Šokujícímu vyhazovu trenéra Pavla Malury, který skončil se Slováckem po podzimu na prvním místě! „Klub nešel směrem, jakým jsme chtěli. Proto jsme už od září začali zvažovat, že budeme muset hledat trenéra, který dostane z mužstva víc. Myslíme si, že některé výsledky nekorespondovaly s kvalitou kádru, z těch utkání jsme mohli vytěžit víc. Nechceme jít cestou, že náš trenér se učí, tak jako se učíme

my, ale chceme jít cestou větší zkušenosti. A předpokládáme, že tu nový a velmi zkušený trenér pan Kalvoda přinese,” řekl na podzim Pojezný.

Fotbal v Uherském Hradišti jsme zachránili

Zatím se ale výměna trenéra míjí účinkem. Mužstvo pod novým lodivodem tápe a výsledky jsou zatím za očekáváním. Nebyl tedy krok vedení klubu přece jenom unáhlený?

„Kdyby to trénoval kdokoliv jiný, tak se mužstvo bude trápit úplně stejně. Na jaře zjišťujeme, že je to spíš boj, než fotbal. Tým se dostává do tlaku, že musí vyhrávat a hráči se s tím neumí vyrovnat. Chceme klub posunout do vyšších pater a jestli to bude první liga nebo špička druhé ligy, to ukáže až čas. Musí si to vykopat sami hráči. My základy neděláme, snažíme se vytvořit maximální servis. Měli jsme za hlavní cíl zachránit vůbec fotbal v Uherském Hradišti. To se daří a řekl bych, že je to už za námi,” upozorňuje šéf

klubu, na kterém také záleží, jestli na podzim přijede do Uherského Hradiště Sparta či Slavie nebo při vši účtě k těmto klubům budeme dál chodit na Hlučín nebo třeba Fulnek.

„Na kandidátku mě vlastně navlekl nynější starosta Stanislav Tureček.”

Ještě před tím, než se dostal do čela Slovácka, slavil Petr Pojezný jiný manažerský úspěch. V podzimních komunálních volbách se dostal do zastupitelstva a dokonce do rady obce.

Proč se vlastně rozhodl pracovat pro obec a co ho vůbec přitahuje k práci na obecním úřadě? „Na kandidátku mě navlekl nynější starosta Stanislav Tureček. Musím říct, že jsem byl výsledkem voleb překvapený, šel jsem do kandidátky někde ze spodních pater a sám jsem nečekal, že se tak dobře umístím.” Jak se vlastně žije v Ostrožské Nové Vsi očima Petr Pojezného? „Určitě dobře,” odpovídá přesvědčivě.

Stanislav Dufka

Foto: Stanislav Dufka

Mgr. Petr Pojezný:

9. 9. 1975 Uh. Hradiště.

V patnácti letech odešel do Prahy do střediska vrcholového sportu do USK Praha. Po gymnáziu šel na FTVS UK Praha, kterou ukončil oborem sportovní management a tělovýchova. Od roku 2001 pracuje ve fotbalovém klubu v Uherském Hradišti. Zároveň je radní v Ostrožské Nové Vsi

Sportovní úspěchy:

Několikanásobný mistr republiky.

1997 - 3. místo na Mistrovství Evropy v kanoi dvojic (Španělsko)

1997 - 7. místo na Mistrovství světa ve čtyřkanoi (Kanada)

2005 - mistr světa dračích lodí (Německo)

Penzion stojí v blízkosti Baťova kanálu

Nová nabídka pro turisty: ubytování najdou jen kousek od přístaviště

Turista, který hledá ubytování v našem regionu, není vůbec v jednodušší situaci. Míst, kde by se dočkal rozumné ceny a kvalitních služeb, zatím až tak mnoho bohužel není.

V poslední době ale začíná přibývat míst, která je možné turistům doporučit. Například ke konci loňského roku bylo otevřeno zcela nové ubytování v Uherském Ostrohu, a to přímo v sousedství zámku, nad Informačním centrem Mikroregionu Ostrožsko. A v těchto dnech se

na „ubytovací mapě“ objevuje další místo - penzion Javorník, umístěný nedaleko přístaviště Baťova kanálu ve Veselí nad Moravou.

„Jsme velmi rádi, že můžeme vyjít vstříc návštěvníkům našeho regionu, věříme, že nabídneme co nejlepší služby,” říká za majitele objektu ing. Jan Čech z firmy Vodohospodářské stavby Javorník-CZ s.r.o. Když penzion procházíme, napočítáme celkem dvacet jedna lůžek. Pokud byste chtěli ještě konkrétnější informaci, tady je – jeden jednolůžkový pokoj a pět čtyřlůžkových pokojů s možností přistýlek.

Samozřejmostí je na každém pokoji kuchyňka a sociální zařízení. Firma původně chtěla novou stavbu využít především pro ubytování svých zaměstnanců, ale nakonec své plány výrazně pozměnila.

„Vycházeli jsme z toho, že podobné zařízení podél Baťova kanálu neexistuje. Nic takového tady není,” míní projektový manažer firmy dr. Zdeněk Gerstberger (na dubnovém snímku před dokončovaným penzionem). Když má říci, jak velkou vytiženost penzionu očekává, přiznává, že je k předpovědím raději poněkud zdrženlivý. „Uvidíme, rozhodně jsem ale přesvědčený, že náš záměr je dobrý. Turisté, kteří přijedou na kole nebo třeba lodí, určitě penzion rádi využijí,” podotýká.

Provozovatelé nového ubytování budou určitě hodně sázet právě na svou polohu. Kromě Baťova kanálu budou mít jejich návštěvníci blízko také do krásného zámeckého parku, na koupaliště, do hvězdárny nebo třeba na vyjížděku s koňmi. Výhodou je také poměrně velký pozemek kolem celého penzionu, který ještě čeká celková úprava. Firma VHS Javorník a.s. tady plánuje vybudovat pro návštěvníky sportovní atrakce, například beachvolejbalové hřiště nebo kuželky. A hned vedle penzionu rovněž nebude chybět úschovna kol či lodí. Na tuto část bychom rádi získali peníze z dotačních fondů, proto si podáme žádost,” říká projektový manažer. Pokud se všechno podaří podle plánu, vzniká v našem regionu nové zajímavé místo, které budou moci využít nejen přespolní, ale také my „domácí”.

A jedna informace nakonec – veškeré podrobnosti najdete na internetových stránkách www.penzion-javornik.cz

PR

Jak se Horňákům nechtělo z nahrávání

Mužský sbor z Velké nad Veličkou oslavil padesát let zpívání - a natočil nové CD

Tak na té fotce vpravo je pan Čambal - Martin Čambal, vynikající zpěvák lidové muziky z Velké nad Veličkou. Museli byste ho slyšet. A vidět. Měl jsem to štěstí před několika týdny v Základní umělecké škole ve Veselí nad Moravou, kde nahrával své „cédéčko“ Horňácký mužský sbor z Velké nad Veličkou. Byl zážitek ho pozorovat a poslouchat - stejně jako další horňácké zpěváky.

Tři vynikající zpěváci z Horňacka při natáčení CD mužského sboru z Velké nad Veličkou. Zleva Petr Miškeřík, Martin Zálešák a Martin Čambal. FOTO: RB

Chtěl bych vám napsat o několika okamžicích z tohoto nahrávání, ale obávám se, že se mi to nepodaří. Stejně jako se mi asi nepodaří povědět něco na téma horňáckých zpěváků, jejich „odlišnosti“ či „neodlišnosti“ - nebo spíše jejich jedinečnosti.

Končíme, studio se zavírá

Co mám psát? Slyšeli jste někdy hlas Martina Čambala? Slyšeli jste vřelost - ano, vřelost, je možná to správné slovo - vřelost jeho hlasu? Viděli jste ho zpívat? Cifrovat?

Tak si toto všechno představte a podívejte se na hodinky, na kterých je už deset večer. Pátek, deset večer, nahrávací studio se má zavírat...

Jenže pan Čambal chce zpívat dál. Obleče si bundu, svlékne ji, zase si ji oblékne a zpívá, jakoby vůbec neměl za sebou několikahodinové nahrávání. „Podíme, končíme,“ říká někdo od nahrávacího studia, jenže pan Čambal

i někteří další Horňáci dělají, jako-by ho ani neslyšeli. Jarek Slovák z Velké - znáte Jarka Slováka? - se k panu Čambalovi přidává, oba vystřelují ruky k nebi a ze všech sil zpívají. A brzy zpívají další chlapi.

Mít klíče od nahrávacího studia, určitě by zpívali ještě dlouho. Muzikanti jsou totiž na tom stejně jako zpěváci.

„Chce sa vám dóm?“ ptá se někdo z nich a primáš Petr Mička dává jasně najevo, že určitě ne. Hraje na housle jakoby nemohl bez nich ani žít, jen tak, bez obecnstva, bez toho, že by musel kvůli někomu hrát.

Žádný konec hraní

Postupně se dostane s celou kapelou až k čardáši, a v dalším „míchání žánrů“ jim zabrání jen důraznější upozornění, že nahrávací studio se už opravdu zavírá. Neochotně balí s dalšími muzikanty nástroje a všichni odcházejí.

Nečekejte ale, že se jde domů. Hraní pokračuje v hospodě v Kozojídkách, ale to už by bylo na jiné, delší povídání...

Jen prozradím, že hraní pokračuje ještě po půlnoci na rozhraní

Hrubé Vrbky a Kuželova, kde už spí (to se ví, že bude za chvíli probuzena) Petrova galanka.

Nevím jak vy, ale toto je důvod, proč Horňáky a jejich vášnivý vztah k muzice mám tak rád.

Chtěl jsem ony okamžiky, o kterých píšu, zachytit, nahrát na kameru, jenže zrovna jsem ji neměl. Druhý den jsem chtěl alespoň zachytit pana Čambala, jak zpívá jednu z písniček, které v pátek nahrával. Jenže už jsem měl smůlu. „Už to nezaspívám, mám chrplavý hlas, su nachlazený,“ vysvětloval mně v sobotu.

Asi to tak má být. Ne nadarmo se říká, že to, co je v životě nejkrásnější a nejtajemnější, nejde ani zachytit, zrovna ty nejsilnější okamžiky se nedají nijak „zhmotnit“. Snad alespoň tímto nejnepatrnějším způsobem jsou cítit z mých předešlých slov... A samotný hlas a zvuk nástrojů? To naštěstí zůstane zachováno alespoň na „cédéčku“ tohoto horňáckého sboru. Zkuste si ho poslechnout.

Radek Bartoníček

DYAS ®

www.dyas.eu

Výrobce:

- překližek
- multiplexu
- rámových lišt
- laťovek

Novinky:

- překližka se sníženou hořlavostí
- překližka bez formaldehydu

KVALITA VE VŠECH VRSTVÁCH - ZALOŽENO 1930

Jáchymov invest a.s. odštěpný závod DYAS
Veselská 384, Uherský Ostroh tel.: +420 572 412 207

„Naděje tady je.“

Povídání o duchovním životě s P. Karlem Šenkem, děkanem z Uherského Ostrohu

Mnozí lidé v našem regionu možná ani netuší, že v Uherském Ostrohu sídlí děkan P. Karel Šenk, který má na starosti řadu farností v celém našem okrese. V následujícím rozhovoru jsme spolu mluvili především o vztahu lidí k víře v Uherském Ostrohu a na „našem“ Slovácku. Nebylo to povídání nijak optimistické - i na Slovácku vztah k víře slábne...

Jaké to je být knězem v takovém místě jako je Uherský Ostroh? Například ve srovnání se Zašovou na Valašsku, kde jste byl čtrnáct let?

Ono je to velmi těžké hodnotit, protože víra Valachů je trošku jiná než víra lidí na Slovácku. Tady bych řekl, že je náboženský život více vnějškový, k tomu vnitřnímu životu se lidé dopracovávají po delší době.

To jste řekl hodně diplomaticky. Občas slyším, že tady mají lidé vztah k víře méně individualistický a spíše se řídí tím, co dělá větší skupina lidí.

Ano, kam jdou všichni, tam jdou i oni. A když tam všichni nejdou, tak tam nejde ani ten který jednotlivec. Když jsme například na Valašsku dělali nějakou brigádu kolem kostela, přišlo i třicet lidí. Tady by možná také přišli, kdybychom dělali něco většího. Ale většinou jich přijde tak pět a ostatní nemají čas. Tady často slyším od lidí říkat, že nemají čas.

Když říkáte, že lidé tady na Slovácku se dopracovávají k víře po delší době, mohl byste to prosím více konkretizovat?

Když jsem byl mladý, navštívil jsem tady na Slovácku jednoho kněze. A ten mi říkal: Víš, tady na Slovácku ještě „vítězný únor“ nebyl, místní lidé jsou soběstační, mají vinohrady a políčka, jsou relativně bohatí a komunisté na ně nemůžou. No a nyní,

kdy se to změnilo, a kdy není bohatství v protikladu s tím současným režimem, tak lidé dávají najevo, že na to „mají“. A potom, když máte jít do hloubky vlastního já, nevidíte přes to bohatství na duchovní hodnoty. To je ale asi problém každého člověka, nejen tady na Slovácku, to je problém i dnešní doby.

„Možná, že jsme v předsálí nové doby, toto je poslední křeč materialismu,“ říká v rozhovoru P. Karel Šenk. FOTO: RB

Lidé mají stále víc pocit, že toho mají v životě relativně víc a víc.

Lidé v minulosti chodili do kostela i proto, že měli nějaké nedostatky, tak si to chtěli u Pána Boha vyprosit. No, a teď když to bohatství mají, co by v tom kostele dělali? Navíc tady se setkávám víc než na Valašsku s tím, že se lidé ptají těch, co chodí do koste-

la: „Proč do toho kostela chodíš, co si udělal? Ty jsi musel něco provést, když chodíš pořád Pána Boha prosit, aby ti odpustil.“

Co může v takové situaci kněz dělat? Jakou má nasadit „léčbu“?

Samozřejmě, že v kostele nemůžete nadávat a lidi „pérovat“, když

mu musíte dopracovat. „Léčebný“ postup tedy vidím v tom, aby se lidé uváděli do tajemství Božích slova a uměli ho přijmout jako slova života. To je ale nejtěžší na tomto způsobu pastorače. Navíc je tady velký vliv médií, které píší o církvi zkresleně, což bylo vidět například o popisování návštěvy papeže v USA.

Co psala podle vás média špatně?

Psala jenom o tom, že se zmínil o sexuálních aférách amerických kněží, a neřešil problémy homosexuálů a lesbiček. O tom, co papež v Americe říkal, co říkal při obrovských setkáních s věřícími, o tom média vůbec nepsal. Navíc, když jsem například u doktora, vidím, že lidé čtou nejvíc Blesk, zajímají je hlavně drby. Jak jim tedy přiblížit Boží slovo? Oni se musí pro něj rozhodnout sami. A to je to nejtěžší. Vzbudit u nich zájem. A to je asi na individuální schopnosti kněze a také komunitě farnosti, jestli se za to modlí. Ale k tomu už je potřeba hlubší víra, pochopit, že modlitba má velký význam.

Staří zemřeli a mladí ne navázali na cestu víry

Jaká je vlastně tato doba pro církve? Jak byste ji charakterizoval? Za vlády jedné strany byla samozřejmě církve tvrdě pronásledovaná, což zmizelo. Ale co doba, kterou žijeme teď?

Žít ve společnosti křesťanskou vírou, vyžaduje od lidí určitou připravenost. To byl ale asi problém v každé době. Ať to byla renesance, která přinesla určitou svobodu a postavila do středu člověka, a lidé byli fascinováni co člověk dokáže. Ale pak se toho nabažili a přišla doba barokní, která byla dobou nové naděje, ale také se jí lidé nabažili. V každé době ně-

jakým způsobem církev lidi oslovila. Reakce věřících lidí v totalitě byla spíše taková skrytá, myslím, že lidé žili více život s Bohem, protože byli zaujati podstatou života a víra pro ně byla důležitou součástí života. Život s komunisty svým způsobem nějak přetrpěli, ale žili si především svůj život.

A potom?

Když přišla svoboda, tak už měli více zájmů, už jim nikdo svobodu nebral, a víra se stala určitým doplňkem, kabátem, který se lehce dá převléct. Nebo obrazem, který si tady pověším, líbí se mi, a když se mi přestane líbit, dám ho na půdu. Pokud dnes lidé chodí do kostela, je to díky všem těm upřímným a zbožným, kteří denně zápasí o svou víru a sílu hledají v osobním životě modlitby. A také díky všem nemocným a trpícím, kteří to vše odevzdávají Bohu.

Vraťme se do Uherského Ostrohu. Jaký je z vašeho pohledu?

(Dlouho mlčí a pak se rozesměje nad svou následující větou – „aby mě lidé neukamenovali.“) Jeden kněz mi říkal, že jdu do farnosti, kde jsou patrioti, lidé, kteří jsou hrdí na své město. Těžko se tady lidé mění, změnit jejich mentalitu je velice těžké, typický příklad náměstí. Změnilo se tady náměstí a nastala vzpoura. Mám pocit, že jsou hrdí na svou minulost, ale já myslím, že minulost má nějakou cenu, když je na ní postavena současnost.

Já myslím, že vás lidé neukamenují, protože jste opět zvolil hodně diplomatická slova. Někdo by vám namítl, že pokud se lidé zajímají o minulost – a vycházejí třeba z tradice – tak je to dobře. Ale vy jste to myslel jinak.

Pokud jsou hrdí na své tradice, pokud jimi žijí, pokud ožijí tradice od samých kořenů, tak je to určitě dobře. Ale nemělo by to být tak, že postaví nějaký skanzen. Pak je to prostě jen minulost, a to je škoda.

Jaký tedy Uherský Ostroh je?

Panuje mínění, že tradice či spolkový život žijí spíše v okolních obcích. Jak je to se vztahem k víře? Někdo by řekl, nádherný kostel, nádherná fara, tady musí stát lidé v době mše i před kostelem.

Tak stojí – když vyjdou z kostela *(smích)*.

Je to složitější.

Je. Já jsem tady teprve sedm let, neznám místní lidi tak dobře. Můžu říci, že jsem byl ve více farnostech, a ve většině z nich chodili lidé málo do kostela. Úbytek věřících je celorepublikový obrazek. Staří zemřeli a mladí ne navázali na cestu víry. Tady v Ostrohu je o tom těžké mluvit. Lidé možná nejdou dál do nějaké vnitřní reflexe. V minulosti říkali, že za všechno můžou komunisti, teď mi říkají – je taková doba, pane faráři. Dřív jsme nechodili do kostela, protože byli komunisti, teď nechodíme kvůli „době“.

P. Karel Šenk s ostrožskými dětmi před přípravou na jejich první svaté přijímání v letošním roce.

FOTO: RB

A jaká je to „naše“ Slovácko z vašeho pohledu? Někdy si říkám, že my si sami o sobě myslíme, že jsme takoví a takoví, ale třeba je ta realita jiná. Jaká je tedy z vašeho pohledu, z pohledu kněze, který navíc přišel jakoby zvenku?

Obce, které jsou mimo hlavní silnici, jsou z mého pohledu zachovalejší, vztah k víře je tam

silnější, lidé jsou tam v lecčems jiní, vliv „světa“ na místa při silnici je větší.

Pokud není lidské dílo postaveno na Božím základě, tak se sesype

Teď vám odpovědi na otázky „ulehčím“. Vy jste děkanem, co obnáší být děkanem?

Místní církev olomoucká je rozdělena do 21 oblastí, na Moravě jsou to děkanáty, v Čechách vikariáty. To jsou správní celky, které má pod dohledem děkan. Ale právní osobou je vždycky farář. Jednou za dva měsíce jsou schůze, kde se setkávám s arcibiskupem, kde se řeší různé organizační věci a věci, týkající se diecéze, a děkan pak informace předá farářům. Děkan má být takovou prodlouženou rukou biskupa.

Co pod vás všechno spadá?

Když se s faráři scházíte, o čem mluvíte nejčastěji?

O tom, jak předat víru, aby to nebylo jen oživení starých tradic, ale aby bylo vidět, že víra má co dát i dnešnímu člověku. To řešíme, záleží asi na oblastech, kde ten který kněz je. Hodně nás zaměstnává i administrativa. Samozřejmě od nich slyším – zase papíry, už mi je nenos.

Nakonec se ještě vrátím ke kráse místního kostela i fary. Nebojíte se, že kostel v budoucnosti, za několik desítek let, úplně osíř?

Já nejsem prorok.

Ale jste samozřejmě optimista.

Musíme vidět hlavně rovinu Boží. Je tady naděje, že Bůh může dělat syny Abrahámovy i z kamenů. To je dílo Boží, není to jenom na nás lidech. Bůh stvořil svět z ničeho a nás pozval k účasti na životě v něm. Možná, že jsme v předsálí nové doby, toto je poslední křeč materialismu.

Takže to je optimismus nebo pesimismus?

Nedávno jsem se díval na internetu na setkání biskupa s mladými lidmi z roku 2002. Biskup mluvil o tom, že je nadšený mladými lidmi, jak jsou plní dynamiky, když jim ale na mši řekl, aby se na začátku mše ztišili, abychom přiznali svou nedokonalost, tak ho fascinovalo náhlé ztišení mladých lidí. Podobně mluvil i Benedikt XVI. o úžasném ztišení mladých lidí na setkání mládeže v roce 2005 v Kolíně při adoraci. Takže naděje tady je, je třeba ji jen vzbudit. Pokud není lidské dílo postaveno na Božím základě, tak se sesype.

Děkuji vám za rozhovor.

Radek Bartoníček

Proč vlastně nesídlíte v Uherském Hradišti, ale tady v Uherském Ostrohu, což není asi pro církev úplně nejpříznivější místo?

Myslím, že většina děkanů byla v minulosti mimo Uherské Hradiště, protože tam je dost náročná farnost.

Zachyťme životy pamětníků

Škoda každého lidského života, který nebyl zaznamenán

Některým se zřejmě bude zdát má následující výzva či prosba poněkud zvláštní, já jsem ale už dlouho absolutně přesvědčen o jejím smyslu.

Chtěl bych se obrátit na všechny „osvícence“ a „podivíny“ z našeho regionu, kteří mají vztah ke kultuře, tradicím a historii: Vemte prosím nahrávací zařízení, diktafon, foťák či videokameru a navštivte zajímavé starší lidi ve svém okolí.

Sedněte si s nimi a nechejte je co nejdéle a nejpodrobněji povídat o jejich životě, naslouchejte jim, snažte se být trpěliví, případně je navštivte i vícekrát.

Zaznamenejte jejich povídání, nemusíte ho zatím ani nijak publikovat, nejdůležitější je, že toto povídání zachytíte a uložíte do svého archívu, kde bude pro kohokoliv k dispozici, ať už nyní nebo v budoucnosti.

Každý takový záznam je originální a unikátní, jako je unikátní každý lidský život, každá lidská zkušenost, kterou člověk

prožije. Zejména, pokud žijeme ve zcela neopakovatelném historickém období, kdy skončila éra dvacátého století, která existencí dvou diktatur zasáhla do životů takřka každého jedince či rodiny. Už proto je nesmírně důležité, aby tyto zkušenosti, ať už se týkaly velkých politických událostí nebo obyčejného života někde na samotě, nebyly zapomenuty.

Začínající jednadvacáté století je zcela jiné. Vždyť už dnes vidíme, jak se všechno kolem nás mění ke stejnosti, země, ulice i lidé jsou si stále podobnější, nastává éra nudné zábavy, kdy se zajímají lidé se silnými příběhy, neobyčejnými životy a originálním způsobem vystupování vytrácejí. I proto má smysl nahrát ty, kteří žili v jiném století.

Myslím, že dnes už má video-

kameru, foťák nebo diktafon každý, pokud bude ale třeba, velmi rád tyto věci půjčím. Případně mi můžete kdykoliv zavolat na telefon 602 433 970, poslat mail (radekbartonicek@klikni.cz) nebo navštívit mé osobní internetové stránky, které najdete na www.slovackoDNES.cz.

Rád za vámi přijedu a takového člověka s vámi navštívím. Moc vám děkuju!!!

Radek Bartoniček

(Lidi, které vidíte na snímcích, jsem nafotil - a některé i nahrál - v minulých letech, většina z nich už dnes bohužel nežije.)

Příběhy zašlých fotografií

Publikujeme snímky a příběhy, které nám posílají naši čtenáři. Těšíme se na další fotografie.

V minulém čísle jsme vyzvali naše čtenáře, aby nám posílali staré fotografie s krátkými příběhy těch, kteří jsou na nich zachyceni. Jsme přesvědčeni, že právě kombinace těchto obrázků a slov vytváří neobyčejné svědectví o životě a lidech, kteří žili před námi. Velmi děkujeme všem, kteří nám fotografie poslali a zároveň jim slibujeme, že jim zašleme krásný kalendář z Galerie Joži Uprky ve Veselí nad Moravou. Budeme vám velmi vděčni za další fotografie a příběhy, které zveřejníme ve čtvrtém čísle časopisu.

Tak to je rodinná fotografie stařečků Lagových s jejich pěti dětmi z Uherského Ostrohu.

Nejstarší syn Josef (*1914), dcera Antonie (*1916 - moje matka), syn Jan (*1918), František (*1919) a Ludvík - to je ten na klíně stařenky. Je to také jediný, dodnes žijící z této rodinné skupinky. Narodil se v roce 1922, a podle toho usuzujeme, že fotografie byla pořízena v roce 1924.

Stařeček Jan Laga byl válečný invalida, stařenka Antonie se starala o domácnost a děti, přitom se věnovala i ručním pracím. Byla silně nábožensky založená.

Že se tak poměrně obyčejní lidé nechali zvěčnit na fotografii i pro příští generace, svědčí o jejich pokrokovém smýšlení.

Moc jim za to děkujeme.

Hana Příleská, vnučka

Marie a Antonín Matyáškoví se svými syny

Manželé Matyáškoví se seznámili ve Vídni, kde se paní Marie (rozená Pařízková) učila cukrářkou, zatímco pan Antonín se ve stejném městě učil u svého strýce stolařskému řemeslu. Přestěhovali se do Uherského Ostrohu, kde si Antonín Matyášek založil stolařskou dílnu. Nevyjasněna zůstává jeho smrt v roce 1941. Bylo to v únoru ve večerních hodinách, a vzhledem k povinnému zatemnění v době války se ztratil. Jeho zmizení se vysvětlovalo tím, že uklouzl do řeky Moravy u mostu, v té době byl vysoký stav vody a plulo velké množství ledových ker. Tělo se však nikdy nenašlo.

Synové Antonín a Karel byli zaměstnáni u svého otce, a po jeho smrti převzali firmu pod názvem Bří Matyáškové. Vedli ji až do roku 1953, kdy přešla do družstva Trud Bzenec. Před II. světovou válkou byla velká potíž zajistit odbyt nábytku. Vítanou pomocí byla výstavba baťovských bytů ve Zlíně, kde získávali zakázky a stali se prosperující firmou. Syn Antonín, druhý zprava, zemřel v roce 1968, druhý syn Karel (první zprava) zemřel v roce 1993.

Dcera Anna vystudovala Obchodní školu v Uherském Hradišti (první zleva) a provdala se za Františka Herbricha ze dvora v Uherském Ostrohu II. Jeho otec zastával funkci šafáře v panském dvoře Lichtenštejnů. Manželé Herbrichovi měli jednoho syna Františka.

Dcera Emilie (druhá holčička na snímku) se věnovala výchově dětí v dětských zotavovnách a nějakou dobu před válkou pracovala jako vychovatelka dětí Jana Bati ve Zlíně. Provdala se za Jiřího Vlčka, který pocházel z Bosonoh u Brna a byl veterinárním lékařem. Působil

určitou dobu v Uherském Ostrohu a okolí, pak odešel do Brna, kam se přestěhovali. Měli dvě dcery. Emilie Vlčková zemřela loni.

Nejmladší chlapeček na fotce je syn Bohumír, který se narodil v roce 1915 a dosud žije. Vyučil se zámečnickem u Blumenschainů v Ostrožském Předměstí a později přešel do Škodovky v Plzni. Zde se oženil s Anežkou, rozenou Fliglovou, s níž má dvě děti. Vystudoval průmyslovou školu a přešel do hutního projektu v Plzni, kde působil jako projektant.

Miroslava Šemberová, Uherský Ostroh

Sledujte www.ostrozsko.cz informace o akcích ve vašem okolí

Poděkování prodejcům – opět moc děkujeme!

Už v minulém čísle jsme děkovali všem prodejcům, kteří nám pomáhají dostávat náš časopis k vám čtenářům. Rádi bychom jim poděkovali i tentokrát, jsme jim opravdu velmi vděční! Zároveň uvítáme další prodejce (stejně jako inzerenty či reklamní partnery), pokud máte o náš časopis zájem, pište prosím na mailovou adresu radekbaronicek@klikni.cz

Dětská olympiáda mateřských škol

Pátek 20. června 2008

Školní hřiště při ZŠ v Blatnici pod Svatým Antonínkem

Zúčastní se mateřské školy Uherický Ostroh, Veselí nad Moravou, Blatnice pod Svatým Antonínkem, Blatnička, Boršice u Blatnice, Ostrožská Lhota, Ostrožská Nová Ves a Hluk. Do olympiády se zapojí všechny mateřské školky z Ostrožska, které nominují do soutěže desetičlenný tým malých závodníků.

Vzniká Lhotské centrum dokumentu

Centrum Otevřená škola v Ostrožské Lhotě přichází s dalším zajímavým projektem. Zakládá Lhotské centrum dokumentu, které se bude snažit mapovat vše zajímavé

nejen v samotné Lhotě, ale také v dalších místech Ostrožska a Horňácka. Toto mapování bude mít podobu psaní, nahrávání, fotografování i filmování, k dispozici je mimo jiné profesionální kamera i střična.

Práce tohoto centra vychází z přesvědčení, že má smysl zachytit současný - překotně se měnící - život kolem nás a přitom především zaznamenat to, co se v tomto životě stane už brzy „jen“ historií.

Přivítáme každého, kdo by nám chtěl s touto prací pomoci. Nejdůležitější je dobrá vůle a chuť pomáhat! Pište prosím na mail radekbaronicek@klikni.cz

Výzva dopisovatelům – pište do našeho časopisu!

Časopis Ostrožska a Horňácka se zvětšuje, počet stránek přibývá a my budeme velmi rádi, když se na jeho přípravě budete podílet i vy čtenáři. Proto prosím pište, foťte, telefonujte! Pokud jde o témata, sami je vidíte v časopisu, točí se kolem všeho cenného a smysluplného v našem regionu, určitě se vždycky domluvíme na tom, co byste rádi sepsali či nafotili. Velmi vám budeme také vděční za jakékoliv tipy na vše dobré, co se kolem vás děje a o čem by měli vědět i další lidé.

Kontakt:
radekbaronicek@klikni.cz nebo telefon 602 433 970.

O MALANSKŮ TRNKU

7. závod GRAND PRIX 2008

Pořadatel: Aktivní Horňácko Malá Vrbka

Místo pořádání: Malá Vrbka – okres Hodonín

Přihlášky: 30 minut před startem v prostoru tribuny

Závodní kancelář: bude otevřena v den konání závodů od 15:20 hod.

Informace: František Hruška, Malá Vrbka 85

E-mail: Hruska.F@seznam.cz

Startovné: 50 Kč v kategoriích – Muži, Ženy, Muži 40,50,60 let (Žactvo a JUNDOR NEPLATÍ)

Trať: silnice 3. třídy z Malé Vrbky do Hrubé Vrbky a zpět

OPRAVA

V minulém čísle jsme omylem označili muzikanta Jiřího Buzíka za primáše Josefa Stašů, za což se jím oběma i vám čtenářům velmi omlouváme.

Na této fotografii si můžete prohlédnout „skutečného“ primáše, vlevo je Jiří Buzík, který hraje právě v CM Josefa Staši kontry.

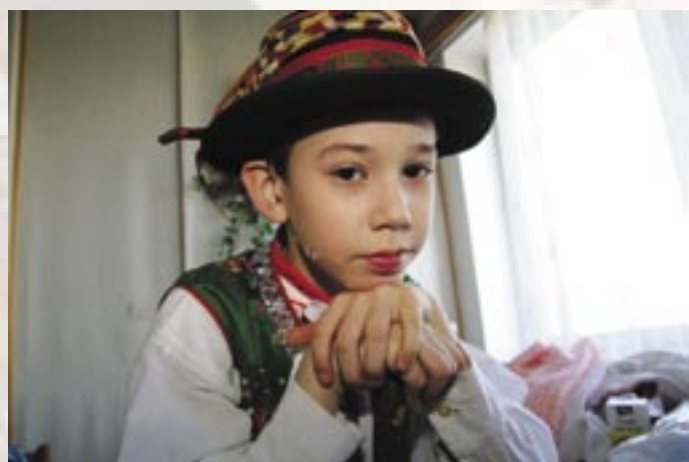
CENOVÁ NABÍDKA NA INZERCÍ V NAŠEM ČASOPISU: (platná od 1. 4. 2008)

Formát inzerátu, reklamy	Cena pro podnikatele	Cena pro občany	Sleva za opakovanou inzerici
Celá strana A4	5 000 Kč	2 500 Kč	1x 0%
Půl strany A5	2 500 Kč	1250 Kč	2x 5%
Čtvrtina strany A6	1 250 Kč	625 Kč	3x 10%
Řádková inzerce	120 Kč	60 Kč	4 x 15%

Nejsme plátcí DPH.

Inzerce

Mladé Hornácko 2008

SV. ANTONÍNĚK

poutě 2008

Římskokatolická farnost
Blatnice pod Svatým Antonínkem,
Matice svatoantonínská
a Obec Blatnice
pod Svatým Antonínkem

1. 6. 2008 Pout' Matice svatoantonínské

10.15 hod.

slaví: P. Václav Vrba, děkan Veselí nad Moravou

13. 6. 2008 Domácí pout' ke cti svatého Antonína

17.00 hod.

slaví: P. Alfréd Volný, ředitel Teologického konviktu Olomouc

15. 6. 2008 Hlavní pout' ke cti svatého Antonína

8.00, 9.00, 10.15 hod.

slaví: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký 340 let od založení poutního místa na Blatnické hoře

29. 6. 2008 Pout' svatých Petra a Pavla

9.00, 10.15 hod.

slaví: P. Jan Linhart, spirituál Teologického konviktu Olomouc

13. 7. 2008 Pout' nemocných

15.00 hod.

slaví: P. Zdeněk Stodůlka, farář farnosti Blatnice p. Sv. Antonínkem

31. 8. 2008 Děkovná pout' dožínková

9.00, 10.15 hod.

slaví: P. Leoš Ryška, ředitel TV NOE
Krojované procesí vychází v 9.15 od farního kostela v Blatnici pod Sv. Antonínkem

25. 10. 2008 Dušičková pout'

16.00hod.

slaví: P. Petr Dujka, farář Uherské Hradiště

PROSEBNÉ POUTĚ KONANÉ U SV. ANTONÍNA

4. 5. v 15 hod.	Pout' farnosti Boršice u Bl. a Nová Lhota
18. 5. v 15 hod.	Pout' farnosti Lipov
22. 6. v 15 hod.	Pout' farnosti Nivnice
20. 7. v 15 hod.	Pout' f. Dolního a Horního Němčí
27. 7. v 15 hod.	Pout' farnosti Polešovice
3. 8. v 15 hod.	Pout' farnosti Velká a Kuželov
10. 8. v 15 hod.	Pout' farnosti Kněždub
7. 9. v 15 hod.	Pout' f. Strážnice, Petrov, Radějov

DALŠÍ AKCE NA KOPCI SV. ANTONÍNA

8. 6. v 17.00 hod.	vystoupí na Antonínku HRADIŠŤAN A SPIRITUÁL KVINTET v duchovně-kulturním projektu NA BLATNICKÉ HOŘE
28. 6. v 10.00 hod. v 15.30 hod.	setkání dětí děkanátu na zahájení prázdnin
	Odpoledne proběhne přehlídka křesťanské písně. Vystoupí starší scholy děkanátů Veselí n. Mor., Uh. Hradiště, Kyjov, Uh. Brod

Od dubna do října je kaple otevřena denně od 11 do 16 hodin. V kapli je sloužena od dubna do října mše svatá každou neděli v 15 hodin. Od listopadu do března je mše svatá sloužena první neděli v měsíci a otevírací doba je denně zkrácena. V den poutě odpoledne mše svatá není sloužena.